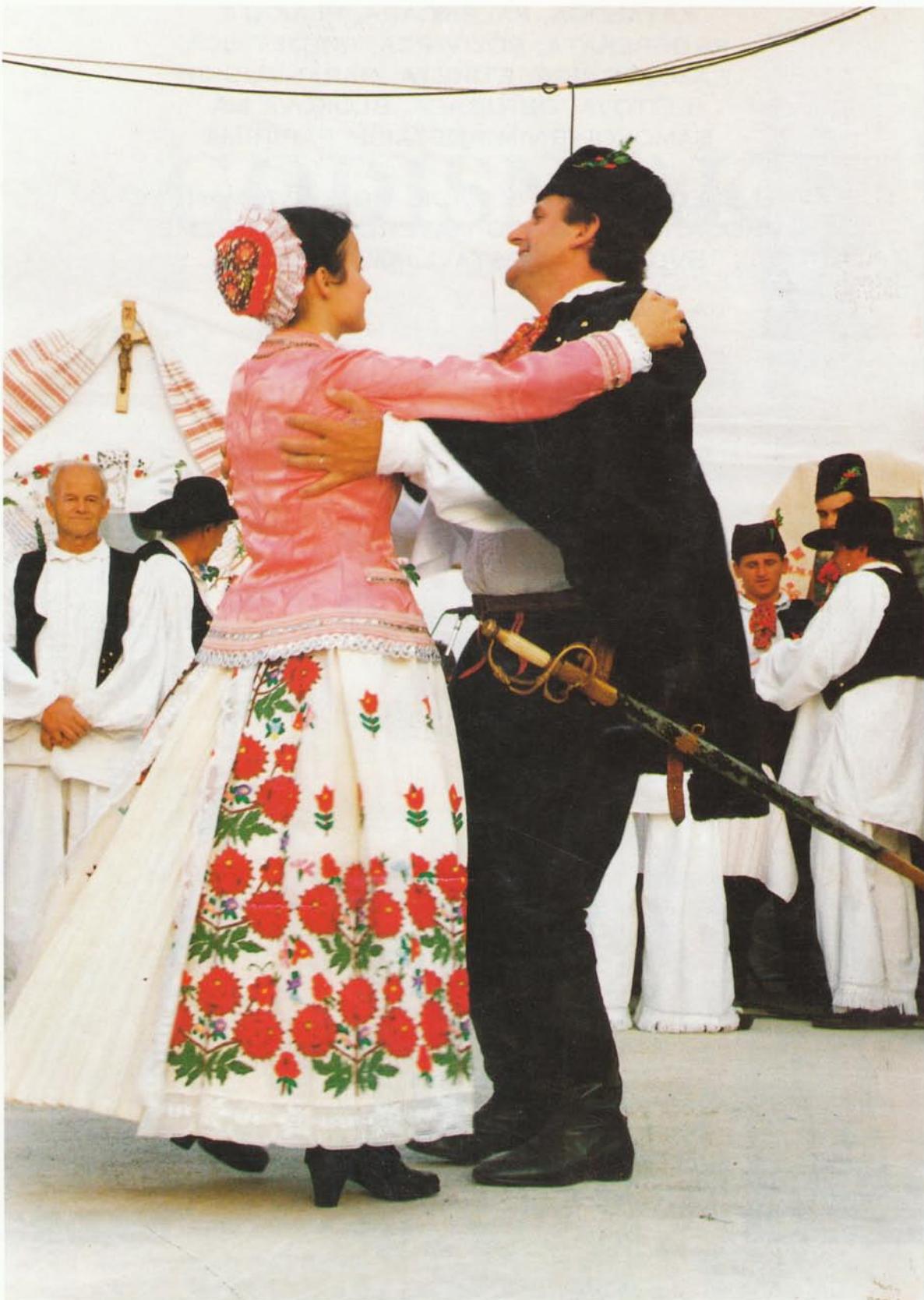

OGRANAK "SELJAČKE SLOGE" BUŠEVEC

1920. - 1995.

TIPOMAT

TISKAMO:

SVE VRSTE BROŠURA, KNJIGA, TISKANICA,
KATALOGA, KALENDARA, PLAKATA,
PROSPEKATA, POZIVNICA, POSJETNICA,
RAZGLEDNICA, ETIKETA, GARANCIJSKIH
LISTOVA, OBRAZACA, BLOKOVA NA
SAMOKOPIRNIM I OSTALIM PAPIRIMA.

U SKLOPU TISKARE RADI ODJEL VIRMANSKE
PRODAJE UREDSKOG MATERIJALA I OPREME.
SVU ROBU DOSTAVLJAMO KUPCIMA.

TIPOMAT

PODUZEĆE ZA
GRAFIČKU DJELATNOST,
PROMET I POSLOVNE
USLUGE D.O.O.
10419 VUKOVINA
STARO ČIĆE
HABDELIĆEVA 70
TEL: 01/73 00 32
73 00 33
FAX: 73 00 34

OGRANAK "SELJAČKE SLOGE"

BUŠEVEC

1920. - 1995.

GODIŠNjak

DVOBROJ
27 i 28

Kolovoz 1995.

"Oluja"

U ovom čemo dvobroju "Godišnjaka" ispred svih riječi staviti riječ "Oluja". U nekom drugom vremenu možda ju ne bismo izabrali. Danas ona za nas znači veliku, svijetlu stranicu povijesti. Znači pobjedu nad suludim agresorskim težnjama bolesne velikosrpske ideje. Znači vraćanje grubo otrgnutih dijelova Hrvatske i povratak na pradjedovska ognjišta. Znači pobjedu za koju su bile presudne mudre odluke našega vodstva i odanost hrvatskih branitelja, časnih hrabrih ratnika i oslobođitelja. Došla je kao Dar Božji iznenada, jaka i silovita, početkom kolovoza. Upravo smo za tisak zgotovili ovaj dvobroj "Godišnjaka" i angažirali se na pripremama za svečanost 75. obljetnice kulturno-umjetničkog amaterizma u našem Buševcu, a "dečki" su u velikom broju morali otići. Tambure, nošnje i glumačke kostime zamjenili su uniformama i puškama. Nije krenulo niti tiskanje "Godišnjaka" jer su i dečki gospodina Matejića, TIPOVATA Staro Čiče, dobili nove zadatke vezane uz ratište. Odgođena je do daljnjega središnja svečanost zakazana za 19. kolovoza '95. Razlog su bili izuzetni trenuci u povijesti Hrvatske. Bila je to "Oluja" kojoj je prethodio "Bljesak". Bila je to jedna nova zbilja u koju su neki teško povjerovali. Bila je to jedna snažno ispisana stranica hrvatske opstojnosti. Bila je to "Oluja" koja je pokrenula svijet.

Otvorena srca čekamo Vas štovani gosti u našem Buševcu na svečanosti 75. obljetnice našeg KUD-a i časne hrvatske pobjede do sada okrunjene "Olujom".

Ljubica

RIJEČ UREDNIKA

Štovani čitatelji,

Pred Vama je novi dvobroj godišnjaka (27 i 28), a donosi izvješća i djelatnost Ogranka u 1993. i 1994. godini. Radosna sam da ćemo se ovim druženjem, ako ne u potpunosti, a onda barem u većem postotku prisjetiti što smo u našem kulturno-umjetničkom radu i nastojanju kroz te dvije godine učinili. Iako u ozračju rata, svi zajedno smo se trudili dati dostoјnu pažnju dugogodišnjim naporima uloženim u njegovanje i očuvanje naše kulturne baštine i suradnje s Hrvatima u dijaspori. Naše su sve sekcije bile više nego marljive što će se vidjeti iz pojedinih priloga i izvješća, a ako je što "promaklo" nemojte osuditi i zamjeriti, pribilježite i donesite, u slijedećem broju naći će dostoјno mjesto. Ovaj dvobroj izlazi u trenutku svečanosti 75. obljetnice kontinuiranog rada i djelovanja Ogranka "Seljačke sloge" Buševac, za koji s ponosom kažemo i matični Ogranak.

Hvala svima koji su svoju ljubav i entuzijazam ugradili u rast i djelovanje ovog društva, a to su, može se reći, gotovo svi žitelji Buševca. Svatko od nas pozvan je da pridonese onim što može dati. To čudesno kaže naš veliki, sveprisutni Držić: "**ŠTO SE IMA TO SE DAVA; A TKO SVE DAVA VELE DAVA; TKO SRCE DAVA, SVEGA SEBE DAVA**".

Ljubica Pernar-Robić, prof.

TUROPOLJE I BAŠTINA

U Bušvcu je osjećaj za lijepo i ljubav prema lijepom i baštini stara koliko i sam Buševec. Dokaz su tome i iskreni stihovi mlade Buševčice.

PJESME MLADE BUŠEVČICE Marica Robić, (1898-1915)

Mlada pučka pjesnikinja Buševčica Marica Robić preminula je prorano (prije 18. rođendana), da bi se njezin pjesnički talenat razvio i sazorio, ali i ovi topli stihovi iskaz su pjesničke senzibilnosti ispjevane mladosti i zavičaju.

Pjesma djevojačka

*Oj Buševec u svilenom pasu,
U tebi su djevojke na glasu,
Lijepo, tanke, baš su kano vile,
Buševljanke, Hrvatice mile.
Milo selo moje zavijato,
U njem jesu cure kano zlato,
Cure zlato a junaki srebro.
Hoće srebro da se pozlaćuje,
A još zlato niti ne zna za to.*

BUŠEVEC I TRADICIJA STARIJA OD SEDAMDESET GODINA

Jubileji jednog malog mjesta

- 70. obljetnica dramske grupe - sekcije

- 25. obljetnica kulturne suradnje s Hrvatima u dijaspori

- 20. obljetnica folklorne i recitatorske sekcije

- Kazivanje Stjepana Robića koji je punih 20 godina bio čelnii čovjek KUD-a, dugogodišnji predsjednik OSS Buševec

Svaka ova obljetnica zaslužuje posebnu publikaciju, koju će nadam se naš KUD i prirediti kada bude u mogućnosti. Teško je sažeto reći o radu društva koje ima dugu i bogatu povijest. Ovo je samo jedan okvirni pregled kontinuiteta i rada.

Nakon svakog prijeđenog dijela puta najčešće zastanemo i načas se osvrnemo uokolo. Nastojimo sagledati ono što je prethodilo, ono što je ostalo iza nas, i poželjeti sretne korake za sutra. Što se pak tiče obljetnica našega Kulturno-umjetničkoga društva, u njih je utkan entuzijazam i ljubav žitelja Buševca. Kaže se često da i najduže putovanje počinje prvim korakom. Naši su očevi taj prvi korak na putu kulturno-umjetničkoga amaterizma učinili još daleke 1920. godine. Generacije mlađih nastavile su i nastavljaju dalje. A kako je zapravo počelo?

**SAŽETI PRIKAZ RADA KUD-a
OGRANAKA "SELJAČKE
SLOGE" BUŠEVEC, OD
UTEMELJENJA 1920. DO
DANAS**

Još početkom stoljeća u seoskoj sredini bez intelektualaca, nametnula se potreba za organiziranjem kulturno-prosvjetnog života i promicanja gospodarstva. Ideja je ostvarena 18. 4. 1920. godine kada su napredni mještani radićevski orientirani, osnovali prvo Hrvatsko prosvjetno i dobrotvorno društvo, koje se na prijedlog Stjepana Radića zove "Seljačka sloga". To je ujedno prvi i matični Ogranak "Seljačke slike" u nas. Djeltnost se širi. Nekoliko entuzijasta, članova društva formiralo je diletantsku grupu. Mato Detelić -

Banski, Josip Kos i Nikola Kos dramatizirali su i postavili na pozornicu 1923. godine narodnu pripovijetku "Car i svinjar", te pripovijetku "Seljak i gospodin" i u vrijeme božićnih dana izveli je u sučijskom domu u Buševcu. Puno i razdragano gledalište sa simpatijama i odobravanjem prihvatio je izvedbu. Bilo je to i dodatno ohrabrenje za daljnji rad. Unatoč kraljevskom režimu koji je zabranio rad društva i grupe, predstave su se ipak nizale jedna za drugom, ali pod okriljem vatrogasnog i sportskog društva do 1937. godine. Kostime i kulise izradivali su sami. Nastupali su vrlo uspješno u drugim mjestima Turopolja, a u rad se postepeno uključivao i sve veći broj glumaca. Stečeno iskustvo i dolazak obrazovanih članova rezultiralo je činjenicom da se godišnje izvelo

nekoliko premijera. Literaturu i dramske tekstove nalazili su u seoskoj knjižnici u Buševcu, utemeljenoj 1912. godine. Od 1941. do 1945. godine društvo i sekcije nisu djelovali. Poslije rata tradicija se nastavlja. Moramo konstatirati da je nažalost nestao veći dio vrijedne dokumentacije o radu društva. Zahvaljujući onim pojedincima koji su svoj entuzijazam i znanje unijeli u rad sekcija, a posebice dramske, kvaliteta je bivala sve veća.

Stručnim savjetima profesora Ive Mikulića i akademskog slikara Ivice Antolčića sedamdesetih godina naša dramska sekcija kvalitetom izvedbe, scenografijom i kostimografijom nalazi se među vodećim grupama dramskog amaterskog stvaralaštva u Hrvatskoj.

Potvrđuje to i sudjelovanje na festivalu dramskih amatera u Drnišu 1968. godine. Slijede nastupi na FAH-u u Imotskom, Valpovu, Korčuli i Murteru, te tadašnjem Saveznom festivalu dramskih amatera na Hvaru 1979. godine. Dramska grupa sudjelovala je na svim regionalnim smotrama. U 70. godišnjem djelovanju izvedeno je 90 premijera i preko 750 nastupa. Predstave su igrane u našim mjestima, ali i izvan domovine, posebice za Hrvate u dijaspori (Austrija, Madarska, Rumunjska). Od preko 500 evidentiranih u društvu, veliki broj nalazi zadovoljstvo radom u pučkom teatru, čiji je dio i recitatorska sekcija. Ova sekcija priprema recitale i recitacije za određene prigode. U 20. godišnjem djelovanju pripremljeno je i izvedeno 12 recitala prezentiranih na 20 izvedbi. Svojim nastupima ova sekcija sudjelovala je više puta u Grubišnom Polju na Smotri amaterskog stvaralaštva, te na

otvorenju FAH-a u Murteru i na drugim svečanostima. Društvo je 1973. godine obogaćeno utemeljenjem i djelovanjem folklorne sekcije - plesne. Nakon izvođenja prve Turopoljske svadbe 1967. godine sve jače se javlja želja i interesi za formiranjem tamburaške, plesne i vokalne grupe. Vođeni profesionalnim kadrom, članovi sekcije ubrzo nastupaju pjesmama i plesovima Turopolja i Posavine u mjestu i izvan njega. Originalne narodne nošnje izradile su članice našega društva. Uvježbavaju se koreografije drugih krajeva Hrvatske i ostalih naroda i narodnosti, te izraduju nošnje za neke novouvežbane koreografije. Na smotrama i natjecanjima stručne komisije svrstavale su našu plesnu i tamburašku grupu među najbolje u Hrvatskoj.

Ostvareno je preko 300 nastupa na malim i većim pozornicama kod nas i u inozemstvu.

Navodimo samo neke:

Međunarodna smotra folklora u Zagrebu, Smotra folklora u Karlovcu, Festival djece i omladine u Gospiću, Radničko stvaralaštvo u Puli, regionalne i općinske smotre itd. Velike simpatije stekli smo kod gledatelja u Italiji, a posebice kod Hrvata u Austriji, Mađarskoj, Rumunjskoj i Njemačkoj.

Za umjetnička ostvarenja i uspješno izvođenje programa sve su sekcije primile mnogobrojna službena i neslužbena priznanja u zemlji i inozemstvu.

Kada se govori o Ogranku "Seljačke slove" iz Buševca, govori se zapravo o aktivnostima i radu svih žitelja Buševca, jer od osnutka 1920. godine do danas sudjelovali su gotovo svi.

Lepeza djelovanja vrlo je široka i bogata, a kreće se od izrade originalnih narodnih nošnji, aktivnostima u sekcijama KUD-a, do gostoprivreda Hrvata iz dijaspore i drugih gostiju. Plod ovoga dugogodišnjega kulturno-umjetničkoga rada jeste

i odana buševska "publika", divno gledalište. Odgojene su generacije mještana s razvijenom kazališnom kulturom, osjećajem za njegovanje kulturne baštine i oživljavanjem duhovnih vrijednosti zavičaja. Primjer je TUROPOLJSKA SVADBA do sada pet puta izvođena u režiji autora Josipa Kovačevića, književnika iz Buševca. 1967., 1968. i 1969. godine izvođena je u originalnom ambijentu, i njezinu neponovljivu kreaciju originalnosti i izvornosti oživjela nam je u jesen 1994. snimka HRT.

tkanje" bude što čvršće i da nit ne pukne.

OGRANAK "SELJAČKE SLOGE" IZ BUŠEVCA U NJEGOVANJU DUGOGODIŠNJE KULTURNE SURADNJE S NAŠIM SUNARODNJACIMA U DIJASPORI

AMBASADORI HRVATSKE KULTURE

Promidžba svrhe i cilja Ogranka "Seljačke slove" Buševac uključuje i kulturnu suradnju s

Folklorna sekcija prigodom izvođenja IV. TUROPOLJSKE SVADBE u Buševcu 1993.

1993. i 1994. godine u suradnji s Narodnim sveučilištem Velika Gorica pripremljena je obnovljena TUROPOLJSKA SVADBA. 1993. godine uz nazočnost brojnih "radoznalaca" izvedena je u Buševcu, a 1994. u čast 900. obljetnice Zagreba i Zagrebačke biskupije izvedena je na Trgu bana Jelačića u Zagrebu. Iz "domaće radionice" Pučkog kazališta zapažena je i autorska kreacija HAMLETA Ivana Rožića (Nikolina) iz 1990. godine. Ali to nije sve. Mi nastavljamo dalje "osvježavajući" i jačajući svoje redove mladim uzdanicima. A za sada hvala svima koji su protekle 74 godine pripomogli da ovo "kulturno

Hrvatima u susjednim zemljama i privremeno zaposlenima u inozemstvu. U skladu s političkim mogućnostima pojedinih zemalja i našim materijalnim mogućnostima ovu smo svrhu ostvarivali. Naše prvo nastojanje bilo je promicanje suradnje s Hrvatima u Rumunjskoj, jer je njihov položaj bio najteži. U režimu svrgnutoga predsjednika Ceaușescua naši su žitelji u Rumunjskoj uistinu bili gotovo nepriznati kao manjina, a identitet im je bio gotovo ugrožen. Dopisivanje s Radio Temišvarom unatoč naših nastojanja, nije dalo rezultata, a drugih mogućnosti kontaktiranja nije bilo. Stoga smo privremeno

odustali od naše namjere i inicirali suradnju s Hrvatskim kulturnim društvom Gradišća u Austriji. Uslijedilo je višegodišnje uzajamno posjećivanje mještana Transdorfa (Trajštofa) i Buševca. Suradnju dopunjujemo 1972. godine gostovanjem dramske sekcije u Transdorfu i nastupom u Filežu i Klimpuhu komedijom Kalmana Mesarića "Gospodsko dijete". Gradišćani su k nama dolazili u uzvratne posjete s kulturno-umjetničkim programom koji su izvodile tamburaške i pjevačke grupe. Budući da su Hrvati iz Austrije imali dobru suradnju i odgovarajuću pomoć u staroj domovini, 1973. godine uspostavili smo suradnju s Hrvatima u Madarskoj, sunarodnjacima u županiji Zala. U tri sela naša dramska sekcija donijela je živu hrvatsku riječ izvedbom predstave "Matija Gubec". Tadašnji Demokratski savez južnih Slavena tražio je od nas da naša gostovanja budu što više, gotovo isključivo, dramski programi. Dramskih grupa nisu imali u raznim mjestima dijaspore, a za njegovanje materinjeg jezika imali su i želje i osjećaja, a i nastojanja za formiranjem dramskih grupa. U tom smislu nastupili smo 15 puta u mjestima od Gradišća do Baranje i Budimpešte. Suradnja se odvijala na principu reciprociteta, folklorni ansamblji domaćini, odnosno članovi i mještani u podjednakom broju s obje strane. I madarske i naše institucije koje su vodile brigu o takvim kontaktima, te nadležne institucije u zemlji, dodijelile su nam priznanja za takav rad. Što se tiče suradnje s Mađarima svakako moramo spomenuti kontinuiranu suradnju s Hrvatskim kulturnim društvom iz Koljnofa.

Kulturna suradnja s Hrvatima u Rumunjskoj

- mjesto Klokočić (Clotoci) u Županiji Karaš (Caras) Severin

Delegacija našega društva 1973. godine krenula je samoinicijativno na put u nepoznato, ali s motivacijom - pronaći i uspostaviti suradnju s Hrvatima u Rumunjskoj. Bila su to, kako u šali kažemo četiri "stara dečka" Buševečka - Ivan Kos, Josip Kovačević, Stjepan Robić i Josip Vinter. Radoznalost, upornost i želja da pronademo Hrvate u Rumunjskoj doveli su nas u Županiju Karaš-Severin, općinu Lupac, mjesto Klokočić. Kada smo ih prvi puta susreli u Klokočiću primili su nas s nevjericom misleći da smo srpski šverceri, ali upoznavši naše namjere ispratili su nas s nadom. Već iste godine, uz naše zalaganje i napore kod njihovih vlasti, bili su naši gosti u Buševcu, raspoređeni kod domaćina - članova društva. Bio je to početak kontinuirane, i na principu reciprociteta 20 - godišnje kulturne suradnje s našim sunarodnjacima iz Rumunske. Izmjenjivali smo posjete svake godine uz osmišljene i bogate kulturno-umjetničke programe. Dramska i folklorna sekcija predstavila se programima publici u Klokočiću i okolnim selima s hrvatskim životom. Klokočićani su kod nas gostovali s folklornim programima. Moramo naglasiti da smo daleke 1973. godine uspostavili gotovo nemoguće, a to je kontakt s Hrvatima u Rumunjskoj, od koje nas je dijelila gotovo željezna zavjesa. Moramo priznati da smo se sa zahtjevima rumunjskog režima nosili zahvaljujući našoj upornosti i snalažljivosti. Svake je godine naša delegacija išla u Rumunjsku na dogovor o načinu i vremenu suradnje u tekućoj godini. Dogovore smo vodili u županijskom komitetu, a državna vlada donosila je odluku koja je na kraju bila presudna da li će se određene godine Klokočićani moći s nama susresti. U kontekstu kulturne suradnje, uz folklorne i dramske programe

organizirali smo i izložbe. Službeni kontakti u smislu dopisivanja nisu im bili dopušteni, a također ni primanje pošiljaka. Prigodom svakog boravka koristili smo priliku da im dostavimo školske knjige, beletristiku i ostalu literaturu za njegovanje i učenje materinjeg jezika, te note i partiture hrvatske glazbe i slično. Da pokloni ne bi završili cenzurom u skladistima, knjige smo dijelili i pojedincima. Uz Klokočić, knjige smo isporučili i u šest drugih sela s hrvatskim životom. Kada su bili naši gosti organizirali smo za njih druženja i razgovore u tadašnjim institucijama na razini općine i grada. Organizirali smo za njih izlete da bi što bolje upoznali lijepu našu domovinu. Iako su od hrvatskih institucija pozivani na razne organizirane tečajeve i seminare, njihove vlasti im nisu omogućavale ni dopuštale dolazak. Moramo priznati da je tadašnja naša aktualna vlast imala razumijevanja za naše napore i osiguravala financijsku podršku za ovu suradnju. Troškove boravka u Buševcu snosili su isključivo domaćini, članovi društva. Dobivali smo i laskavi epitet "ambasadori kulture u inozemstvu", a ponosni smo posebice na plodnu suradnju s Hrvatima u dijaspori. Godina 1977. ostat će nam trajno u sjećanju jer je turopoljsko selo Buševac upriličilo susret Hrvata iz Austrije, Madarske i Rumunske, o čemu imamo tonskih i foto zapisa. Brojno gledateljstvo, ne samo naši mještani, već i šire iz Turopolja i zagrebačke okolice, tom prigodom uživalo je u programu folklorne grupe "Graničari" iz Fileža (Austria), Hrvatskog folklornog društva Koljnof (Madarska) i Doma kulture Klokočić (Rumunjska).

Ovom prigodom organizirali smo im zajednički izlet u Opatiju. Bilo je to nezaboravno druženje naše dijaspore u organizaciji i gostoprivrstvu maloga Buševca.

Ovo je dakako okvirni pregled suradnje s našim sunarodnjacima u dijaspori, a posebice u socijalističkim zemljama u kojima je takvu suradnju bilo teže uspostaviti.

Radosni smo i zadovoljni što taj vid djelovanja nije ugasnuo, već živi i danas. "Ambasadori kulture" iz Buševca svake godine ako ne više puta, a ono barem jednom odlaze u inozemstvo.

Zadnja u nizu bila je 1994. godina. Na nju smo također s razlogom osobito ponosni. Folklorna sekcija imala je u svibnju čast predstavljati Hrvatsku na Medunarodnom festivalu folklora u Burgssinu nedaleko Frankfurta. Dostojno smo predstavili Hrvatsku. Naša je folklorna sekcija po sveukupnom dojmu kreativnog učinka te ljepoti i bogatstvu nošnji polučila najviše ocjene. A u rujnu naše se PUČKO KAZALIŠTE predstavilo sunarodnjacima u Madarskoj, mjestu Koljnof - Kophaza. Donijeli smo im živu hrvatsku riječ. Izvedena je autorska predstava Ljubice Pernar-Robić "Jezik naš svagdašnji ili Da se malo spominamo", te poetsko svjedočenje "Petrov je namjesnik posjetio Hrvatsku". Ovim scenskim izvedbama nastojali smo prikazati svo bogatstvo hrvatskoga jezika, te iskaz radosti prigodom posjeta Svetoga Oca Hrvatskoj. Komunikacija s gledalištem bila je upravo dirljiva. Naši su nas sunarodnjaci i te kako razumjeli. To nas je ispunilo zadovoljstvom i dalo snage da nastavimo dalje. Slijedeće godine "Koljnofci" će biti naši gosti i mi ih široka srca očekujemo. Buševski će pak "ambasadori hrvatske kulture" na jedno novo putovanje, na jedan od europskih festivala, gdje se mala zemlja Hrvatska po svojoj kulturi i kulturnoj tradiciji može ravnopravno mjeriti s onima koje nazivaju velikima.

Stjepan Robić, dipl. ecc
studeni, 1994. godine

IZVJEŠĆE O RADU DRAMSKE SEKCIJE PUČKOG KAZALIŠTA OSS ZA GODINU 1993.

"Čovjek koji uživa u umjetnosti, nije više jedinka nego subjekt čiste i slobodne spoznaje, oslobođen okova svoje volje, bola i vremena."

B. Croce (Estetika)

Za umjetnost je živjelo naše Pučko kazalište i tijekom 1993. godine. Dugu neprekinutu nit rasta i življenja dramskog amaterizma u Buševcu nastojali smo sačuvati i njegovati. Motivacija je bila tim jača, jer je 1993. godina značila za nas sedamdesetgodišnju kazališnu povijest maloga Buševca. Takav povijesni kontinuitet svrstava buševski dramski amaterizam među najstarije u Hrvatskoj. Više informacija o povijesti i razvoju dramskog amaterizma u Buševcu možemo pratiti u pojedinačnim brojevima naših Godišnjaka tijekom godina, te u Monografiji Ogranka 1990. a i u nekim drugim prilozima o radu našega Društva.

U ovom sažetom izvješću zadržat ćemo se samo na onome što je naše Pučko kazalište ostvarilo u 1993. godini. Posegnuli smo za

tematikom iz suvremenijeg života i uvježbali predstavu pod naslovom "Jezik naš svagdašnji ili Da se malo spominamo".

Posebno raduje što je ova predstava okupila dvadesetak glumaca koji su s puno entuzijazma prihvatali ovo kazališno druženje. Uz ovo primarno, sam rad i učešće u kreativnom izražavanju, u amaterizmu valja moći okupiti, zadržati i motivirati članove pojedinih sekcija. Ove su se godine Buševčani odazvali u solidnom broju. Uz dvadesetak uloga predstave "Jezik naš svagdašnji", veliki broj uključio se u tumačenje likova Turopoljske svadbe, našega autora i redatelja Josipa Kovačevića. "Glumi" uglavnom opet cijeli Buševec - praunuci, unuci, očevi, djedovi, bake, prabake, mame.

Predstava "Jezik naš svagdašnji" pisana je ciljano - s jasnom tendencijom i porukom - sloga, zajedništvo, tolerancija i raumijevanje toliko potrebnii Hrvatskoj u danima surovog, prljavog i nametnutog rata. Snaga

SKAZ u Buševcu 1993.

je upravo u nama i našem zajedništvu. Pozvani su na scenu predstavnici regija i narječja Hrvatske, susreli su se Slavonci, Ličani, Istrijanka, Turopoljci, predstavnici urbanih sredina i metropole Zagreba, različite profesije i svjetonazori, različite dobi. Okupili su ih zbrka i nesporazum, ali nije prevladala grubost, već trezveno promišljanje, tolerancija i vedro druženje u gostonici autobusnog kolodvora. Svjedočenje je to i zapis o jednom vremenu kada smo živjeli u ozračju rata i pokušali iznaći najdostojniji način borbe i opstanka putem poruka na sceni. Ova je kazališna ekipa vrlo uspješno, kako glumački, tako i jezično, uspjela interpretirati likove i narječja različitih krajeva Hrvatske - mada su većinom svi rođeni kajkavci - Turopoljci. Praizvedba ove predstave bila je 02. svibnja 1993. na 17. SKAZ-u u našem Domu kulture. To je još jedna u nizu i kontinuitetu rada Pučkog kazališta iz Buševca koje ide dalje.

Ljubica Pernar-Robić, prof.

DANI SKAZ-a U BUŠEVČU I MIŠLJENJA PROSUDBENE KOMISIJE O VIĐENOJ PREDSTAVI "JEZIK NAŠ SVAGDAŠNJI ILI DA SE MALO POSPOMINAMO" KOJU SU IZVELI BUŠEVEČKI AMATERI

Ogranak "Seljačke sloge" već duži niz godina suorganizator je Dogadanja Zagrebačke scene kazališnih amatera, i nekako se profilirao izraz DANI PUČKOG TEATRA U BUŠEVČU. Na 17. SKAZ-u 1993. naši su gosti bili Dramska sekcija KUD-a Kupljenovo iz Kupljenova i Kazališna družina "Sveti Šimun" iz Markuševca. Organizator inače navodi da Smotra nije natjecateljskog već radnog karaktera. 1993. našu je predstavu pratila stručna komisija: Sanja Ivić - dramaturg, Romana Rožić - redateljica filmske režije (pred izradom

diplomskog rada) i Zvonimir Torjanac - glumac. Ukratko, od svakog pomalo, kako su oni vidjeli i doživjeli našu predstavu "Jezik naš svagdašnji ili Da se malo pospominamo". Citati su iz Izvješća o Dogadanjima Zagrebačke scene kazališnih amatera 1993. (1 - 16. svibnja 1993.).

"2. svibnja 1993. godine u Domu kulture Buševec u Buševcu, izvedena je predstava Pučkog kazališta Ogranka "Seljačke sloge" iz Buševca pod naslovom "Da se malo pospominamo ili Jezik naš svagdašnji" (autorica teksta i voditelj grupe je prof. Ljubica Pernar-Robić). U ovoj se predstavi, na temelju jednostavne početne situacije - zabuna i zbrka s voznim kartama na kolodvoru, pokušalo dočarati svo bogatstvo hrvatskoga jezika u nizu karaktera koji su pokušali riješiti zbrku na raznim dijalektima uz pojedine replike uštogljenog i osušenog "književnog govora". Tu su i mlada Istrijanka, i Ličanin, i Slavonci, i Buševčani, i Zagrepčani, i birokrati, gostoničari itd. Na kraju svi završavaju u kolodvorskoj gostonici gdje sve završava pjesmom iz raznih krajeva Hrvatske. Bila je to ugodna kazališna večer, u kojoj su članovi buševečkog društva "Seljačka sloga" potvrdili svoje visoke izvodačke kvalitete, dok se voditeljica pokazala kao solidan tekstopisac i uspješna redateljica. Iako se ne radi o vrhunskom dotignuću, predstava "Da se malo pospominamo ili Jezik naš svagdašnji" je solidan posao koji će sigurno izazvati interes publike. U razgovoru poslije predstave ukazalo se autorici na neke nespretnosti u tekstu, dok su glumci pohvaljeni za svoj trud, uz želju da i dalje tako predano rade."

mr. Sanja Ivić, dramaturg
2. svibnja 1993. (nedjelja) u 18 sati
Dom kulture u Buševcu, Pučko kazalište Ogranka "Seljačke sloge" iz Buševca Ljubica

Pernar-Robić: "Da se malo pospominamo ili Jezik naš svagdašnji"

"U ansambl-predstavi predstavljeno je nekoliko naših narječja. Posebnu draž pričinjavaju glumci koji su vrlo dobro ovladali raznim štokavskim narječjima iako su kajkavci. Za predstavu je značajna odlična podjela uloga. Dobro je riješen scenski prostor s nekoliko elemenata koji daju naznaku prostora (restoran, željeznička postaja). S obzirom na veliki ansambl, odlično je organizirana scenska komunikacija koja je glumcima omogućila da se izraze. Ansambl ima mnogo darovitih i iskusnih glumaca, kao npr, Štef koji, primjerice, na samom početku predstave "glumi" pauzu kao dio scenskog izričaja. Tu su još Jadranka, Bosanac i slavonski par koji su sočno interpretirali svoje uloge".

Zvonimir Torjanac, glumac

Ovim citatima iz Izvješća o Dogadanjima Zagrebačke scene kazališnih amatera 1993. predočili smo razmišljanja članova stručne komisije o našem radu na predstavi "Jezik naš svagdašnji ili da se malo pospominamo"

Jadranka Kajganić

IZVJEŠĆE O RADU TAMBURAŠKE SEKCIJE STARIE GRUPE ZA 1993. GODINU

Tamburaški sastav starije grupe u suradnji s mlađim sastavom "A" grupe ispunio je planiranu aktivnost rada u 1993. godini. Tamburaši su uglavnom bili stalni pratioci folklorne plesačke i pjevačke sekcijske, na svim probama i nastupima. Glede nastupa folklorne sekcijske koja je u 1993. godini na svim nastupima (oko 90%) izvodila pretežno turopokljske pjesme i plesove, došlo je zbog opravdanih razloga do spajanja tamburaša starije i "A" mlađe grupe. Tamburaši su

većinom svirali u ovom sastavu:
Josip Zubek, Juraj Črnko, Vlado
Navračić, Blaž Bedek, Željko
Črnko, Ivan Radač, Dubravko

Starija tamburaška "ekipa".

Katulić, Siniša Katulić, Damir Kirin i Milivoj Vrban. Tijekom godine sastav je imao i problema zbog bolesti pojedinih članova, ali smo se nekako snalazili. Tamburaški sastav starije grupe imao je u 1993. godini 17 samostalnih proba, a zajedno sa sastavom "A" grupe i plesačkom i pjevačkom sekcijom 41 probu. U 1993. godini tamburaški sastav

13. 02. 1993. Buševec (tamburaši) - Godišnja skupština OSS Buševec
17. 04. 1993. Buševec (tamburaši) - Godišnja skupština umirovljenika
30. 05. 1993. Buševec - Dan državnosti- proslava RH
30. 05. 1993. Velika Gorica - proslava u čast Dana državnosti RH

Mlada tamburaška "ekipa" u Lukavcu

sudjelovao je na nastupima i to:
17. 01. 1993. Pleso - 1. godišnjica
HRZ

08. 06. 1993. Velika Gorica - Gradska smotra folklora
15. 06. 1993. Krušak - nastup za HV

21. 01. 1993. 1. godišnjica radarista ZMIN
04. 02. 1993. Zagreb, Glazbeni zavod, proslava HSS
26. 06. 1993. Visoko - Smotra
03. 07. 1993. Šestine - nastup na Šestinskim danima
08. 07. 1993. KPD "Turopolje" - nastup
18. 07. 1993. Buševec - Narodni vez RVG
24. 07. 1993. Zagreb - Medunarodna smotra folklora - mimohod
25. 07. 1993. Buševec - Turopoljska svadba
27. 07. 1993. Zagreb - nastup na Medunarodnoj smotri folklora - Gradec
02. 10. 1993. Velika Gorica- HV - Godišnjica 153. brigade
26. 10. 1993. Podvornica - HV - nastup u vojarni
16. 11. 1993. Velika Gorica, HV - Godišnjica Remontnog zavoda HV
17. 11. 1993. Samobor - Božićni i novogodišnji koncert - KUD "Ferdo Livadić"
Na kraju moram napomenuti da zbog bolesti Josipa Zubeka i nedolaska na probe Vlade Navračića, kao i nekorištenja harmonike u tamburaškoj sekciji, došlo je do raspada starije tamburaške grupe. Glede toga molim Upravni odbor da odredi novog voditelja tamburaške grupe.

Voditelj: Blaž Bedek

MLAĐA FOLKLORNA GRUPA OSS BUŠEVEC

Najmlađa folklorna grupa OSS Buševec okupljena je prije tri godine. Nakon malo duže pauze grupa se opet sakupila i sada broji 20 članova. Djhevojčica ima deset i dječaka također deset. Ovu novoosnovanu grupu sačinjavalo je u početku više zainteresiranih ali u određeno vrijeme taj se broj plesača znatno smanjio. Svi koji su ostali i dalje u grupi sada su spremni za ozbiljniji rad s voditeljem grupe koji ima jako puno strpljenja s njima. Oni su sada postali i članovi OSS Buševec zbog čega su sada ponosni i sretni. Mlada grupa

OSS je prihvatile malo žešći tempo i ne bi trebalo biti nikakvih većih problema. Inače, svi problemi se rješavaju unutar grupe i njihovog voditelja.

Voditelj grupe s njima radi na dvije koreografije koje vježbaju stalno kako ne bi zaboravili korake i samu koreografiju (Zagorje, Turopolje). Svaka im proba puno znači, a to se može i vidjeti da su svaki puta sve bolji. Ako se dogodi da nema voditelja, oni i dalje ostaju uporni, želeći da se proba ipak održi. Oni se jednostavno ne žele maknuti starijoj grupi dok oni svoje ne otplesu, pa makar i jednu temu turopoljskog drmeša koji su počeli vježbati redovno.

Zaključak svega bi mogao biti, da će mlađa grupa, ako i dalje nastavi ovako zainteresirano raditi biti dobar nasljednik starijoj grupi. Kada nema voditelja gospodina Golemca, po odluci Upravnog odbora grupu uvježbavaju plesačice starije grupe: Marijana Horvačić i Sanja Pribanić.

Marijana Horvačić

IZVJEŠĆE O RADU NAJMLAĐE TAMBURAŠKE GRUPE

U prosincu 1993. godine osnovali smo tamburaški podmladak. Na

Najmladi tamburaši duduše bez instrumenata u rukama pažljivo prate godišnju skupštinu Društva

prijedlog Upravnog odbora isti je formiran od učenika IV, V, i VI. razreda osnovne škole kako su interes za rad u grupi poakazli i učenici III. razreda dodatno su primljena tri učenika. Od ukupno upisanih 20 učenika u grupi ih je ostalo 15 što može osigurati dobru osnovu za naš tamburaški sastav. Stručni voditelj grupe gospodin Đuro Horvatović je redovnim probama i dobrim pedagoškim metodama uspio zainteresirati i već dosta toga naučiti mlade tamburaše. Jedina nevolja je u tome što u samom početku nismo imali dovoljno instrumenata za sve učenike, pa smo i sada u situaciji da imamo unajmljena dva instrumenta po cijeni od 20 DEM mjesečno. Kako bi ublažili finansijske teškoće našeg Društva zamoljeni su roditelji najmladih tamburaša da novčanom podrškom 5 DEM mjesečno pomognu tamburašku školu. Upravni odbor smatra da ovim postupkom postižemo i veću ozbiljnost učenika kako u učenju gradiva tako i dolazaka na probe.

Stjepan Detelić (Banski)

KRONOLOGIJA AKTIVNOSTI OGRANKA "SELJAČKE SLOGE" BUŠEVEC

OD 1. 1. 1993. DO 31. 12. 1993. GODINE

17. 01. 1993. Pleso - 1. godišnjica HRZ

- plesna

- tamburaška

21. 01. 1993. 1. godišnjica ZMIN

- plesna

- tamburaška

04. 02. 1993. Zagreb, Glazbeni zavod HSS - za udovice domovinskog rata

- plesna

- tamburaška

13. 02. 1993. Godišnja skupština OSS Buševec

- tamburaška

17. 04. 1993. Buševec - Godišnja skupština umirovljenika

- tamburaška

02. 05. 1993. Buševec - SKAZ

- dramska

30. 05. 1993. Buševec - Dan državnosti

Velika Gorica - Dan državnosti

- plesna

- tamburaška

08. 06. 1993. Velika Gorica - Gradska smotra folklora

- plesna

- tamburaška

15. 06. 1993. Krušak - HV

- plesna

- tamburaška

26. 06. 1993. Visoko - Smotra

- plesna

- tamburaška

03. 07. 1993. Šestine - Šestinski dani

- plesna

- taburaška

08. 07. 1993. KPD "Turopolje"

- plesna

- tambušaka

18. 07. 1993. Buševec - Narodni vez

- plesna
- taburaška
- dramska - pozivanje na svadbu

24. 07. 1993. Zagreb -
Međunarodna smotra folkloru

- plesna
- taburaška

25. 07. 1993. Buševec -
Turopoljska svadba

- plesna
- taburaška
- dramska

27. 07. 1993. Zagreb -
Međunarodna smotra folkloru -
Gradec

- plesna
- taburaška

02. 10. 1993. Velika Gorica- HV -
Godišnjica 153. brigade

- plesna
 - taburaška
26. 10. 1993. Podvornica - HV -
vojarna
- plesna

Turopoljska svadba u Buševcu 1993.

- taburaška
- dramska

16. 11. 1993. Velika Gorica, HV -

Godišnjica Remontnog zavoda

- plesna

- taburaška

17. 11. 1993. Samobor - Božićni
koncert

- plesna

- taburaška

PRIJEDLOG PLANA RADA ZA 1994. GODINU

Kod predlaganja plana rada za 1994. godinu uzeli smo u obzir kontinuitet rada, kvalitetu i intese članova i dostignuti sadržaj u dosadašnjem radu.

Predlažemo Skupštini da usvoji slijedeći plan rada za 1994. godinu:

1. Održavanje kontinuiranog i kvalitetnog rada Društva,
2. Uvježbavanje "Turopoljske svadbe" i izvođenje u Zagrebu povodom 900. obljetnice Zagreba,
3. Uvježbavanje nove dramske predstave,
4. Uvježbavanje novih koreografija,
5. Foto i video snimanje pojedinih aktivnosti Društva,
6. Prikupljanje povijesno-etnografske građe u svezi s radom Društva i našim mjestom,
7. Održavanje 18. susreta kazališnih amatera u Buševcu
8. Održavanje gradske smotre folkloru za društva s područja Turopolja i Pokuplja u Buševcu 24. i 25. 6. 1994.
9. Odlazak na medunarodnu smotru folkloru u Burgsinn kraj Frankfurta, Njemačka
10. Suradnja sa sunarodnjacima iz Mađarske, Njemačke
11. Suradnja s drugim KUD-ovima, poduzećima i drugim ustanovama,
12. Obnova i popuna narodnih nošnji i kostima prema mogućnostima,
13. Tiskanje informativnog lista Godišnjak br. 27-28 pošto u prošloj godini nije tiskan,
14. Održavanje rada Društva u skladu sa statutom,
15. Priprema i osnivanje Izvršnog odbora za obilježavanje 75. obljetnice OSS Buševec,
16. Popuna tamburaških aranžmana,
17. Pokretanje pitanja imovinskog statusa Doma kulture u Buševcu

Upravni odbor

IV. TUROPOLJSKA SVADBA '93

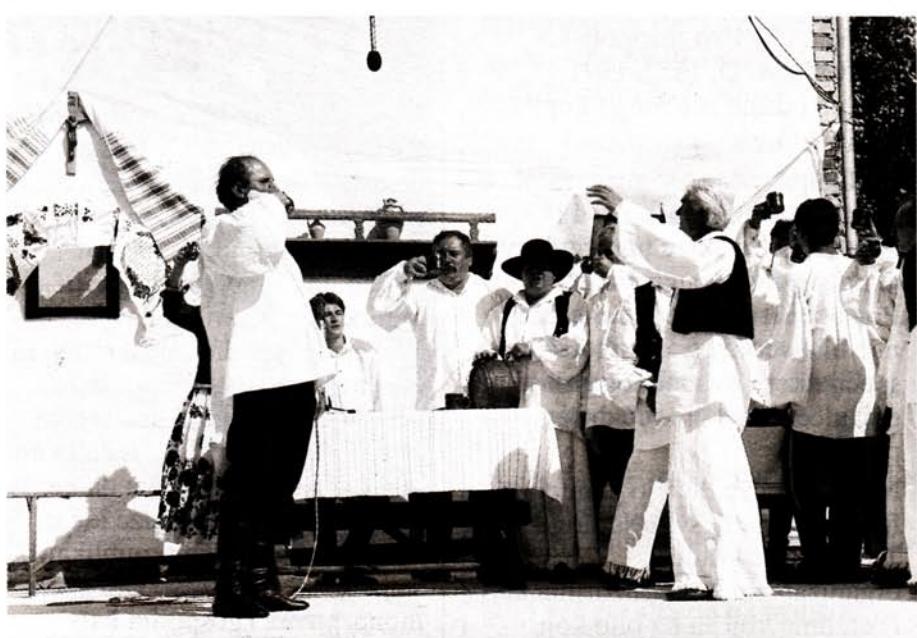
(Dramatizirana pripovijest: J. K.
"Ženidba turopoljskog
plemenitaša Vida Lackovića")

Izvođači: Ogranak "Selječke
sloge" Buševec, skupina pjevača
iz Mraclina i Donje Lomnice, te
kumi iz Velike Gorice i Kuča

Četvrta (IV.) Turopoljska svadba
održana je u Buševcu 25. srpnja
1993. godine nakon skoro četvrt
stoljeća (točno 24 godine) od
zadnje izvedbe ovog djela. Od
tada mnogo se toga promjenilo.
Nažalost od starih sudionika iz
1969. godine na ovoj sadašnjoj
Svadbi imali smo svega desetak
ljudi i to onih zaista pravih
zaljubljenika u naše narodne
običaje tj. našu starinsku riječ,
plesove, glazbu i pjesme. Njihovo
sudjelovanje bilo nam je veoma
važno radi prenošenja na mlađe
sudionike svega onoga što je
ovdje bilo izvorno i autentično.
Od načina oblačenja narodnih
nošnji, do starinskih napjeva,
plesova i govora.

Naše doba je doba nagle
urbanizacije sela. Ne samo zato
što mladi redovito idu u grad na
posao i škole, već je tu u svakoj
kući radioaparat i televizor koji
po čitav dan obasipaju sa svime
onime što nas pomalo udaljuje i
od naših starinskih običaja
življenga i naše domaće kajkavice
(kekavice). Pa čak i mi stariji koji
pamtimo kad u selu nije bilo ni
struje ni radioaparata
zaboravljamo mnoge naše
starinske riječi, naglaske pa čak i
nazive za pojedinne predmete
koji su s vremenom izbačeni iz
svakodnevne upotrebe pa tako i
od naših očiju u uz našeg rječnika.

Ovo napominjem radi naših
mladih članova sudionika
Turopoljske svadbe, koji su,
razumljivo, malo toga mogli znati
i čuti u svojim domovima. Ali je
neoprostivo onima koji se nisu
trudili da nauče od starijih sve
ono što su morali znati da bi ova
naša spektakularna predstava

Veselje na Turopoljske svadbe v Buševcu 1993.

bila čim autentičnija tj.
vjerodostojnija slika onom
vremenu. Ovdje neću iznositi
pojedinačne propuste pa čak i
nediscipline pojedinaca i onda
kad su bili upozoreni da se u
izvedbi moraju držati tako kako
su se otprilike vladali i naši preci
na svojim svadbenim veseljima tj.
po uputi redatelja. Teško je to što
za ovu vrstu izvedbi, u biti, nismo
mobli održati kompletну
generalnu probu. Nismo imali
konjskih zaprega, slobodnu cestu,
ne sve nošnje i rezvizite itd. Ona
je bila veoma važna za one
sudionike Svadbe koji su takvo
što mogli vidjeti prvi puta u
životu.

Unatoč svih propusta i
nesnalaženja nekih pojedinaca
Svadba je bila veliki kulturno
događaj u cijelom Turopolju.
Buševec je opet, kao i nekad,
okićen u narodnom ruhu,
dočekao više tisuća gledalaca
(navodno oko 8.000 ljudi), unatoč
rata koji još uvijek bjesni protiv
hrvatskog naroda u Bosni, a i kod
nas se još puca. Lijepi sunčani
dan bio je kao stvoren za ovakvu
priredbu. Nažalost, vjetar koji je
povremeno puhao omotao je

priredbu osobito "pri mlinke"
tj. na drugoj pozornici na tzv.
"selišču", gradilištu (budućem
gruntenom mjestu) Ivana, danas
Damira Kovačevića, Sisačka 26,
gdje su brojni osjetljivi mikrofoni
razglaša još više pojačavali ionako
dosta jak šum vjetra.

Na ljetnoj pozornici, iza Doma
kulturne, na sreću, manje je bilo
tih problema. U samoj crkvi,
jasno, nije bilo te smetnje ali
nažalost ni razglaša.

Za slijedeću izvedbu, ako je bude,
morat ćemo još dosta raditi da
nam se ne ponove iste greške i isti
propusti.

O detaljima Svadbe, a da ne bi
ispala samohvala, ne bih opširnije
pisao, kad će se o tome još čuti i u
tajničkom izyeštaju, a i već
onako pročitali smo zanimljive
članke i pohvalne kritike u
dnevnim zagrebačkim novinama:
Vjesniku i Večernjem listu, te
časopisima Vikend,
(velikogoričkom) Glasniku
Turopolja i Luči.

Priredba je izvedena u okviru
"Goričkih večeri '93" i
"Medunarodne smotre folklora
Zagreb", a u organizaciji

Narodnog sveučilišta Velika gorica.

Zanimljivo je da je Svadba veoma dobro snimljena na video kasete isto kao i Veliko turopoljsko spravišće A. D. 1553. 1991. godine i da se iste mogu kupiti u Velikoj Gorici.

Poslije priredbe, do zore, za ples, svirali su popularni Crni 6 i Huncuti snuboki, a ugostiteljstvo je imao privatni ugostitelj STG. Prava je šteta što za posjetioce nije bilo veoma traženih naših specijaliteta, svadbenog gulaša i gibanice. No, to je već druga priča.

Na kraju bih zahvalio glumcima i folkloristima tj. svim sudionicima Turopoljske svadbe, organizatorima i sponzorima kao i ostalima koji su na bilo koji način pomogli za oživotvorenje ovog nezaboravnog djela.

Autor i redatelj: Josip Kovačević

Kritički osvrti:

- *VJESNIK, God. LIV. br. 16460 od 26. VII. 1993.*
- *VEĆERNJI LIST, God. XXXVII. br. 10.746 od 26. VII. 1993.*
- *VIKEND, Zagreb, br. 1309 od 6. VIII. 1993.*
- *GLASNIK TUROPOLJA, Velika Gorica, br. 23 / kolovoz 1993.*
- *LUČ, Velika Gorica, God. II. br. 3-4, prosinac 1993.*

Buševečki glumci od kojih neki već preko 20 godina oduševljavaju Buševčane i njihove goste

Ogranak Seljačke slike

70 GODINA DRAMSKOG AMATERIZMA U BUŠEVČU

Kada su davne 1923. godine Mato Detelić-Banski, Josip Kos i Nikola Kos, na Štefanje navečer prije zabave, izveli u drvenom Sučijskom domu, na mjestu ispred današnjeg dječjeg vrtića jednočinke "Car i svinjar" te "Seljak i gospodin", nisu mogli ni sanjati, da su utabali put danas najstarijem pučkom amaterskom kazalištu u Hrvatskoj. A želja im je bila sasvim drugačija: da na popularan način približe ideje Radićeve Hrvatske republikanske seljačke stranke. Car, kao oliče monarhizma i gospodin kao predstavnik seljacima omraženog društvenog sloja, ismijani su na sceni zahvaljujući britkosti zdravog seljačkog uma.

Moralno je biti nešto zarazno u toj glumačkoj igri, u tom komuniciranju između onih na pozornici i onih u gledalištu, jer se predstave u Buševcu otada uporno iz godine u godinu izvode. A pritom nije važno, izvodi li predstavu kulturno-prosvjetno društvo "Seljačka sloga", Dobrovoljno vatrogasno društvo ili pak Sportsko društvo "Seljak". Nisu to

više niti samo pučki igrokazi. Izvodi se Molire, Freudenreichovi "Graničari", pa čak i tek izašlo djelo Josipa Kosora "Požar strasti".

Kad je nakon drugog svjetskog rata izgrađen Zadružni dom s pravom pozornicom, dramski je amaterizam dobio novi poticaj. Predstave postaju sve ambicioznije i nastoje se dokazati na nastupima i izvan Buševca. Dramski amateri Ogranka "Seljačke slike" postaju uskoro sve češći sudionici na gradskim i republičkim festivalima, a 1969. dospijevaju i na savezni festival bivše Jugoslavije na Hvaru.

Uspjesi ne dolaze slučajno. Promišljeno se njeguje repertoar, na kojem bi mogla pozavidjeti mnoga sredina. Izvedena su sva značajnija djela starijih i novijih hrvatskih kajkavskih autora, djela značajnih domaćih i svjetskih pisaca, djela buševečkih autora, vlastite dramatizacije i adaptacije djela. Bilo je dakako promašaja ali i veoma uspjelih ostvarenja. Trebalo je pomiriti želje buševečke publike i prohtjeve i ukuse raznih stručnih odbora, što često nije bilo lako.

Sav je ovaj rad rezultat zalaganja mnogih pojedinaca, koji su u nj uložili svoje znanje i svoje sposobnosti. Mnogi od njih dobili su u proteklih 70 godina određena priznanja za svoju djelatnost. Kad se danas, nakon toliko vremeno osvrnemo unatrag, teško je reći, koga izdvojiti kao najzasluženije: da li Josipa Kosa, koji je prvi uvježbao predstavu, ili Juraja Kosa, koji je između dva rata najupornije uvježbavao predstave, ili možda Josipa Rožića - Gelnarovog, koji je nakon drugog svjetskog rata okupio oko sebe i pokrenuo cijelu jednu generaciju a koja je dala

nezaboravne predstave, ili možda Ivana Mikulića, tajnika

koja je ocijenjena kao najviši umjetnički domet buševečkih

SKAZ - Istrijanka i Turopoljci malo se spominaju

Prosvjetnog sabora Hrvatske, koji je krajemo šezdesetih i početkom sedamdesetih pokrenuo slijedeću generaciju, koja dobim dijelom i danas djeluje.

Koje bi predstave trebalo izdvojiti: da li Kolarovu "Svoga tela gospodar" iz 1969. godine,

amatera na službenim natjecanjima, ili možda Ogrizovićevu "Hasanaginiku" iz 1952. godine, čija se snažna umjetnička interpretacija i danas spominje. Možda bi trebalo izdvojiti "Matiju Gupca" iz 1973. godine, predstavu koja je po svojoj spektakularnosti,

izvanrednoj scenografiji i kostimima ostala do danas vjerovatno nenadmašena, ili možda kajkavsku adaptaciju "Hamleta" iz 1990. godine, koja je naišla na najbolji odjek među umjetničkim krugovima.

Svako bi izdvajanje bilo subjektivno i zbog toga već nepravedno. Pa ipak smatram da je potrebno povremeno izdvojiti i spomenuti neke predstave bez obzira na kriterij, jer svaka od njih na svoj način pokazuje mogućnosti i domete buševečkog dramskog amaterizma.

Kada danas ocjenjujemo proteklo sedamdesetgodišnje razdoblje možemo biti pšotpuno zadovoljni. Buševečki dramski amaterizam stoji već godinama na prilično visokom mjestu. Odgojene su generacije ljudi s razvijenom kazališnom kulturom. To je bogatstvo koje smo dužni čuvati i njegovati, kako bi nadolazeće generacije mogle slično govoriti o našem dobu.

Ivan Rožić (Nikolin)

Ovaj tekst objavio je Josip Kovačević (pisac) u GLASU BUŠEVCA br. 11 kolovoz 1973. godine

TUROPOJCI KOD TUROPOJACA

Sa uspješnog puta po Rumunjskoj (27.-31. VII. 1973.)

Nakon izlaska knjige Većeslava Holjevca "Hrvati izvan domovine" 1967. godine saznali smo za neke konkretnе podatke o Hrvatima Turopoljcima u Rumunjskoj.

Premda niti iz usmenog razgovora s drugom V.

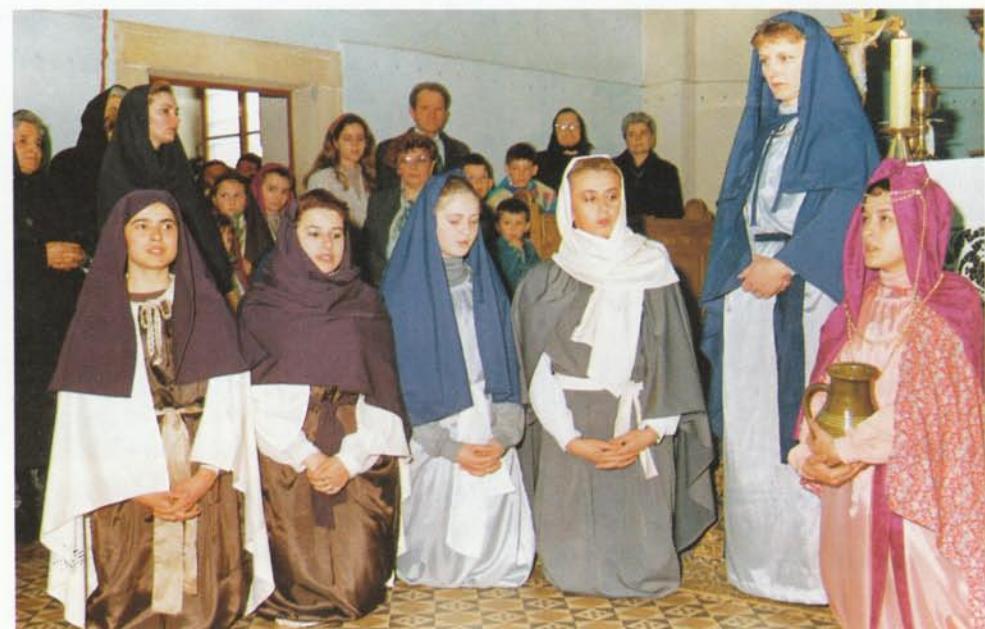
Holjevcem nismo mogli više saznati, jer poslijeratne prilike nisu dozvoljavale da se vrše neki kontakti s našim iseljenicima u

Rumunjskoj, donijeli smo zaključak da ih kad-tad posjetimo. Josip Vinter odmah je zadužen da piše na Radio Bukurešt i traži informacije o našim zemljacima koji žive u Rumunjskoj. Nakon pismenog odgovora s Radio stanice Bukurešt da poslušamo njihovu emisiju 2. VI. 1968. god. mi smo čuli nešto iz života naših zemljaka, ali nismo dobili

odgovora da li ih možemo posjetiti i njihove adrese.

Nakon dužih priprema prikupili smo podatke s raznih strana i nas četvorica iz Upravnog odbora OSS-e: Stjepan Robić, dipl. ecc., Josip Vinter, Ivan Kos i ja krenuli smo 27. VII. 1973. ujutro u "fići" za Rumunjsku. Nismo krenuli, kao pet godina ranije u Gradišće, s pjesmom, jer smo išli k svojim znancima, već je to bio put u neizvjesnost pun strepnje i

NA SCENI PONOVO SVE GEN

ERACIJE OD 4 DO 74 GODINE

znatiželje. Preko Beograda i Vršca ušli smo u Rumunjsku. Uputili smo se za Temišvar i za Jimboliju (Zomboliju), pogranično mjesto uz Jugoslaviju tj. naš Banat. Koristeći se našim skromnim znanjem njemačkog jezika, saznali smo da se Checea Croata nalazi preko pruge na desnoj strani ceste od Jimbolie prema Temišvaru na samoj jugoslavensko-rumunjskoj granici. Naći pravi prolaz bilo je malo teže. Tih prolaza bilo je više i svugdje smo, duž pruge, vidjeli zadružne kombajne kako vrše žito.

Vratili smo se u prvo naseljeno mjesto i odlučili smo pitati za pravi put u Checeu Croatu. Upitali smo nekog biciklistu za ovo mjesto. Nešto je progovorio na rumunjskom jeziku. U taj čas došlo je par radnika s obližnjeg zadružnog dvorišta i jedan od njih nasmije se i našom domaćom kajkavštinom upita:

- A kej vi dečki iščete?

- Janka Mikšića iz Chece Croate (Keće Kroate).

- To je moj susjed - slijedio je odgovor i pokazan nam je put.

Uskoro smo se našli pred ulazom u selo. Na plehnatoj tabli pisalo je samo Checea (ukinut je dodatak Croata). Ovdje su i Rumuni i Madari, s kojima žive naši iseljenici, znali hrvatski.

U dugačkoj i širokoj ulici Hrvatski sokak - našli smo starog Janka Mikšića. Iznenaden i ganut ponudio nas je da sjednemo.

- Nekad smo mi imali tu u Keći Hrvatsko Kećansko pjevačko društvo, ja sam bio svirač - pohvalio se domaćin. Stare požutjele fotografije, tamo iz 1920. godine, jasno su govorile o tome. Poveo nas je do 77. godišnjeg Adama Mikšića, žive povijesti kećanskih Hrvata.

Taj, mršavi, iz knjiga i novina poznat starac, stajao je trenutak zbungen pred nama.

- Mi smo Hrvati iz Turopolja - radosno smo ga pozdravili.

- Drago mi je - veselo će domaćin i pozva nas u kuću.

- Živim sam. Žena mi je umrla, a sin mi je u onoj kući preko puta. Ono je naša stara kuća.

Ušli smo u njegov skromni dom. U oči nam je upao veliki uokviren i bojama nacrtan, plemički grb porodice Mikšića, donesen iz stare domovine, koji je uočljivo visio na suprotnom zidu sobe. Posjedali smo za stol. Odnekud je došao i rođak Đuro Mikšić, došao je Adamov 50-godišnji sin Franjo šofer u zadruzi i unuk Franjo, student biologije, ne bez ponosa reče mu djed Adam. Razgovor se vodio o njihovoj prošlosti. Adam nam pokazuje svoju bogatu korespondenciju s mnogim ličnostima iz Hrvatske. Tu su i pisma iz Velike Gorice koja je pisao pokojni župnik Stepanić. Čitamo izreske iz raznih naših novina, koje su nekada prije rata pisale o Hrvatima u Rumunjskoj. Bili su to većinom članci našeg domaćina. Tu su i tri knjige Povijesti Turopolja. Listam rukom prepisane najstarije plemičke dokumente pisane starom kajkavštinom, gdje piše o porijeklu Kećanskih Hrvata.

(Vidi članak "Turopoljci u Banatu")

Prijepis ovih dokumenata poslao sam prošle godine u vaš Muzej Turopolja u Veliku Goricu, nikada nisam dobio odgovora - požalio se starac.

Obećali smo da ćemo to izvidjeti da li je to stiglo k nama. Adam nam pokazuje i knjigu V. Holjevca "Hrvati izvan domovine", koju mu je poklonio Srećko Morović. Tu je njegovo prezime krivo upisano u Nikšić umjesto Mikšić. Tiho čitam odlomak iz ove knjige na strani 325. ... O tome kako se kod njih čuvala narodna svijest, svjedoče i reci iz članka "Preporod Hrvata u Rumunjskoj" od Adama Mikšića iz Keće, u kalendaru "Hrvatski radiša" za godinu 1940, Zagreb, str. 95, u kojem se članku navodi:

"Sjećam se kao dijete, kad sam pohadao osnovnu školu, kako nam je bilo zabranjeno među sobom, i izvan škole u društvu govoriti drugo osim mađarski jezik, pa kad bi nas tko bio prijavio učitelju da smo govorili hrvatski, bilo je onda i batina. Uza sve to, ipak smo se ušćuvали u svom materinskom jeziku, a to pohvala našim majkama. Kao djeca u školi morali smo i bogu se moliti mađarski, ali su sve majke naše poučavale nas hrvatski moliti, govoreći 'ti meni ne beš tak molil, neg ovak, kak ja vučim da te bog razume'".

Koliko Hrvata danas ima u Keći?

- Malo - slijedio je tužan odgovor - svega 55 obitelji.

Mladi su otišli u tvornice i škole. Ostali smo mi sami starci. Nekad je bilo drukčije. Za vrijeme Austro-Ugarske monarhije, premda smo bili podloženi mađarizaciji, mi smo se tome odhrvali. Ženili smo se među sobom. Jer su još dva susjedna sela Boka i Neuzina tada bila s nama u istoj državi. Sagradili smo tu svoju veliku crkvu i Hrvatski dom. Ovaj dom je sada čitavoga sela - svih narodnosti. Od prvog svjetskog rata do 1925. (?) pripadali smo staroj Jugoslaviji i tada ondašnja vlada u dogovoru s Rumunima daje Jimboliju i Checeu Croatu Rumunjskoj za neke dijelove zemlje. Mi smo otcijepljeni od Jugoslavije i granica nas je odvojila od naših susjednih hrvatskih sela Boke, Neuzina i nekadašnje Klarije (u Banatu). Od tada naši se žene i miješaju s drugim narodnostima. Kroz tridesetak godina nestat će ovdje Hrvata i ostat će samo hrvatsko groblje kao i u Mariji Radni. Da je ikada tko od vas vodio malo računa o nama to se ne bi dogodilo .

- Mi smo zato došli i pozivamo vas k sebi u Jugoslaviju da nam Vi i drugi Hrvati iz Keće koji to mogu, dodete u posjete.

- To je moja davna želja - življe će Adam. - Ako zato postoje

mogućnosti, želio bih prije smrti vidjeti stari kraj.

Pred rastanak poklonili smo mu knjigu "Ženidba turopoljskog plemenitaša Vida Lackovića", a on nama jedan članak štampan 1971. godine u Banatskim novinama. Obećali smo mu i druge knjige i naše novine. S par snimaka iz našeg fotoaparata ovjekovječili smo ovaj susret. Od Adama Mikšića čuli smo da se jednom godišnje tj. 8. rujna na Malu Gospu u mjestu Karašovo sastaju svi rumunjski Hrvati tj. Kečani, Rekošani i Karašovci.

Preko Temišvara pošli smo u posjete drugoj skupini doseljenih Hrvata Rekošana (Šokcima). Na istočnoj strani 25 km od Temišvara stali smo u mjestu Rekaš (Recas) i pitali jednu stariju ženu koja je razgovarala s nekim biciklistom, da li ima tu Hrvata?

- Ima, ima! - odgovorila je žena hrvatskim jezikom.

- Jeste li možda i Vi? - pitali smo dalje.

- Nisam, ali znadem govoriti hrvatski.

Da li tu postoji neki hrvatski učitelj ili voda kakvoga društva? - pitali smo dalje ne izlazeći iz "fiće".

- Je, je. To je Jankolov Mata. On je tu na početku gore - priča žena i pokazuje rukom u tom pravcu. Zatim je par riječi izmijenila sa svojim sugovornikom na biciklu, koji je bio Nijemac (kojih ima dosta u Rekašu) i ovaj nas je odveo do Mate Jankolova.

Dočekala nas je njegova ugodno iznenadena kćerka i zet Nijemac, koji nije razumio hrvatski.

Pozvani smo u kuću. Uskoro je stigao Mata sa sv. Mise. (Misa se služi za Hrvate na hrvatskom jeziku.) Od njega smo doznali da je nekad bio tajnik "Šokačkog pjevačkog društva". Ovo društvo je djelovalo do rata i imalo 42 pjevača. Saznali smo da od 5.000 stanovnika Rekoša danas ima oko 200 Hrvata, a nekad je bilo 300 obitelji. Mata živi dobro, ima

državnu penziju (bio je blagajnik u zadruzi), a zet mu radi u Temišvaru.

Svojim lijepim hrvatskim govorom iznenadila nas je 12-godišnja unuka Karmen. Pitali smo je kako to da ona znade govoriti hrvatski.

- Znam ja četiri jezika - pohvalila se djevojčica.

- Znam šokački (hrvatski), vlaški (rumunjski), njemački i mađarski.

Premda smo se na svom putu po Rumunjskoj uvjerili da mnogi gradani ove zemlje govore po par stranih jezika (jer u nekim mjestima žive zajedno gradani raznih narodnosti), ovime smo bili ugodno iznenadjeni.

- U našoj kući dok sam ja živ govorim hrvatski - reče nam Mata.

Od djevojčice smo saznali da njihova učiteljica Šokica (Hrvatica) neobavezno predaje dva sata tjedno hrvatski jezik. Da ima 12 učenika. Ovo predavanje traje već dvije godine. Mata nam je rekao da su tu bili ranije i hrvatski učitelji Srećko Morović i Ante Šimić, a da Hrvata imade i u Jablanici. Iz ormara je izvukao par knjiga na hrvatskom jeziku, ali su to bilki prijevodi stranih pisaca. Obećali smo mu da ćemo mu poslati nešto naših knjiga, a malo Karmenki školske udžbenike. Arhiva njihovog šokačkog društva, koja se nalazila u njihovom domu na početku sela, uništena je za vrijeme rata. Mata dosta poznaje našu povijest i tvrdi da su oni doseljenici iz Dalmacije. I ovdje smo s par snimaka zabilježili ovaj susret. Požalili smo što nismo ponijeli magnetofon.

Duži put čekao nas je do Hrvata Krašovana koji žive južno i zapadno od Resite (Rešice). Išli smo u Clocotic (Klokotić), najaktivnije hrvatsko selo u comuni Lupac, u kojoj ima sedam sela naseljenih "čistim" hrvatskim življem.

U mjestu Lupac primijetili smo žene u bijelim narodnim nošnjama sličnim onima hrvatskim nošnjama u okolini Jajca u Bosni.

Evo što piše o njima u knjizi V. Holjevca "Hrvati izvan domovine" str. 324:

...Hrvati Krašovani najjača su nascobia u Rumunjskoj. Najveće mjesto je Krašovo. Ostala mjesta su Nermet, Jablča, Klokočić, Ravnik, Vodnik, Lupak, Krašovani su kao neki mali otok smješteni u srcu rumunjskog Banata, okruženi samo rumunjskim stanovništvom. Bave se poljoprivredom i voćarstvom. Ništa se podrobnije ne zna o njihovoj povijesti. Sačuvao se samo podatak na prvoj strani jednog starog hrvatskog molitvenika iz 1764. pisan rukom: "U godini 1434-1443. jesu iz stare Bosne Kraševci kako Bošnjaci ovamo došli i od onuda iz varoša Kruševca, Krušovci, Kruševe, Kruševljanji ili Krašovani ime donesli. Tako ne zovu se po vodi Karoševu, nego iz turske Bosne po onoj varoši ili selu Kruševu, zato Kruševani ili Kraševani".

Iz gornjeg podatka proizlazi da su se oni najvjerojatnije doselili iz Bosne. Jezik kojim govore nazivaju krašovanskim, a tako ga zovu i službene rumunjske statistike. Međutim, to je neosporno hrvatski jezik s nekim malim osebujnostima. Kad Krašovanac hoće reći: "Ja ću otici", on govori: "lam da idem". Mjesto "vidjet ćemo" on će reći: "lamo da vidimo" itd. I ti Hrvati Krašovani su takoder vijekovima čuvali jezik, vjeru i običaje pa se i danas smatraju Hrvatima...

Stali smo u mjestu Lupac (Lupak) i jednu ženu u bijeloj narodnoj nošnji upitali hrvatskim jezikom da li nas razumije. Ona je odgovorila da razumije, jer su oni svi tu Hrvati.

Na izlazu iz Lupka na četverouglastom stupu uz dva druga jezika pisalo je i hrvatski: Hvalen Isus.

Pred ulazom u Clocotic (Klokotić) je groblje i mrtvačnica, gdje su gotovo svi natpisi na hrvatskom jeziku. Čim smo ušli u selo odmah nas je upitalo par mještana što prodajemo. To nije bio samo slučaj ovdje nego po čitavoj Rumunjskoj pitali su nas što imamo za prodati. Trgovinom ovdje većinom dolaze jugoslavenski gradani iz okolice Vršca i Pančeva, pa nije ni čudo što su mislili da smo i mi jedni od takvih.

Uputili su nas do mladog učitelja tj. direktora škole Vatava Gheorghe (Đuređ). Domaćini su nas lijepo primili. Bila je nedjelja i sve njihove žene mlade i stare bile su obučene u svoje narodne nošnje. U razgovoru majka Gheorghea i Nicolae s tugom i ponosom je rekla: "Mi (Hrvati) nekad smo bili zadnji a onda smo i mi svoju djecu dali u škole." Iz sela je došao i njegov brat Nicolae, inače predsjednik općine, također mlad čovjek. Najprije s nepovjerenjem gledao je na nas, misleći da smo неки šverceri, uskoro, uz njihovu domaću rakiju, sklopljeno je prijateljstvo i srdačno je prihvaćen naš usmeni poziv - za njihov folklorni ansambl - da gostuje kod nas s njihovom starinskom "Kraševanskom svadbom". Pozivali su i oni nas da mi prvo dodemo k njima, ali su se na koncu radosni složili da oni idu prvo k nama, uz molbu da mi uputimo prvo službeni dopis na njihovu ambasadu, zatim na općinski partijski komitet i pismeni poziv njihovom folklornom ansamblu, time im je, kako navode, osigurana viza za Jugoslaviju.

Direktor škole, inače i nastavnik muzičkog odgoja i vođa ovog društva, s veseljem nam je pričao o svom folklornom ansamblu koji je osvojio na smotri folklora drugo mjesto u Bugarskoj. Mi imamo oko 100 "folklorista"

starih i mlađih svi su oni po potrebi članovi folklora".

Da ovo selo ne izumire dokaz je da imaju 120 učenika, koji svi uče u školi i hrvatski jezik. Slušaju dosta jugoslavenske radio stanice.

- Znamo sve nove srpske pjesme - s puno žara hvalio se Gheorghe (Đuređ).

- Vi ste Hrvati? - upitali smo ih.

- Mi smo Croate (Kroate) - odgovorio je Nicolae.

- Učili smo u školi i geografiju Jugoslavije.

Međutim, pokazalo se da je njima dosta toga nepoznato, premda čitaju "Banatske novine", koje izlaze tamo pisane cirilicom radi većine tj. nacionalne srpske manjine u Rumunjskoj.

Srdačno ispraćeni od svojih novih znanaca i prijatelja vratili smo se kući odlučni da izvršimo svoje obećanje i uskoro ih službeno pozovemo k nama u goste.

Iz Rumunjske smo ušli u Madarsku u Seged (Siget), sa željom da posjetimo mjesto gdje se održala povijesna bitka junaka Nikole Šubića Zrinskoga s Turcima sultana Sulejmana Veličanstvenog i Velikog vezira Mehmed paše Sokolovića.

Nažalost, nismo imali sreće. Našli smo se u blizini same rijeke Tise, ali nismo smjeli ući među velike vrbe na samoj obali ove rijeke. Nedaleko puta na ovom mjestu stajao je vojnik na straži i dao nam do znanja da nam je ulaz zabranjen. Razgledali smo samo mjesni muzej i tu od knjižničarke na njemačkom jeziku dobili neke podatke, tako isto i od jednog Madara. Među njihovim piscima našli smo i jednog Zrinskoga, kojemu piše prezime Srin.

Za čudo, ovdje smo se teško sporazumijevali, Madari ili neće govoriti ili ne znaju više stranih jezika. Naišli smo samo na dvojicu, koji su, jedan manje, drugi više, govorili hrvatskim

jezikom. Da li su i to naši iseljenici, nismo ih pitali, iako znademo da oko 100.000 Hrvata živi u Madarskoj i da je za gostovanje s predstavom "Matija Gubec" - osim Gradišća predviđeno i gostovanje u Saratovo u blizini Pečuha u Madarskoj, gdje također žive naši iseljenici.

Josip Kovačević

BUŠEVČANI!

Prvi puta u našoj povijesti pozvali smo k nama u goste naše drage iseljenike koji žive stotinama godina u susjednoj Rumunjskoj u selu Clocotic. Oni nisu zaboravili svoje porijeklo, svoj jezik, niti svoje ime. Po svojoj prilici oni će za dva mjeseca biti naši gosti. Za našu publiku prikazat će nam svoju starinsku "Kraševansku svadbu".

Posjetimo ovu priredbu!

Pozovimo ih u svoje domove, kao svoju dragu braću. Otvorimo im svoja srca, pokažimo im svoju bratsku ljubav, onako kako smo to uvijek činili i činimo kad nam dolaze u posjete naši najdraži gosti.

Nastojmo da kroz tih par dana koliko će se oni zadržati u našem mjestu, u njihovom sjećanju ostanu samo najljepše uspomene na njihovu dragu braću i staru domovinu.

Iduće godine, uvjereni smo u to, kada mi dodemo k njima u posjete, da će ova gostoljubivost biti uzvraćena, još većom mjerom, nego što si mi možemo zamisliti.

UPRAVNI ODBOR
OSS-e BUŠEVEC

GLAS BUŠEVCA
br. 11. kolovoz 1973.

**Ogranak Seljačke slove
Buševac**

POZIVA VAS NA

IZBORNU GODIŠNјU SJEDNICU SKUPŠTINE

dana 18. 2. 1995. g. u 19.00 sati u Vatrogasnem domu Buševac

Dnevni red:

1. Izbor radnih tijela Skupštine.
2. Izvješće Upravnog odbora o radu društva.
3. Izvješće o radu dramske sekcije.
4. Izvješće o blagajničkom poslovanju.
5. Izvješće Nadzornog odbora.
6. Prijedlog programa rada.
7. Rasprava po izvješćima i programu rada.
8. Usvajanje izvješća, programa rada i zaključaka.
9. Izbor i imenovanje novih članova Upravnog odbora.
10. Dodjela priznanja.
11. Razrješnica starom Upravnom i Nadzornom odboru.
12. Zaključci.

Zahvaljujemo na odazivu.

*Da još nešto provjerimo prije početka
sjednice Skupštine.*

Godišnja Skupština za 1994. godinu održana 18. 2. 1995. Ozbiljna lica na Skupštini pripremaju se za diskusiju.

IZVJEŠĆE UPRAVNOG ODBORA O RADU OGRANKA SELJAČKE SLOGE BUŠEVEC ZA 1994. GODINU

"Ambasadori" hrvatske kulture u Dortmundu 1993.

Rad društva u 1994. godini bazirao se na zacrtanom planu rada koji je prihvatile redovna godišnja skupština. Sve točke iz predloženog plana su u potpunosti realizirane, s tim da su u tijeku godine dobiveni i dodatni zahtjevi koji su također u potpunosti ispunjeni. Prema prethodnom iskazu vidljivo je da je plan za 1994. premašen uz veliki angažman Upravnog odbora i svih aktivnih članova društva.

Upravni odbor Ogranka Seljačke slike Buševec broji 18 članova koji su svojom aktivnošću doprinijeli dobrom radu Društva. Da bi se moglo kvalitetno izvršavati sve zadatke koji su postavljeni pred Upravni odbor trebalo je održati 21 sjednicu.

Na svim održanim sajednicama imali smo dovoljan broj članova za izglasavanje potrebnih zaključaka. Na temeljima rada iz 1993. godine bilo je bazirano financiranje društva u 1994. godini od strane Gradskog fonda kulture, tako da u tijeku prošle godine nije bilo finansijskih poteškoća. Veći dio sredstava dobili smo od Gradskog fonda

kulture, te gostovanjem u Njemačkoj, nastupom za Višu glazbenu školu iz Beča, izvođenjem Turopoljske svadbe u Zagrebu od Narodnog sveučilišta Velika Gorica, te organiziranjem dočeka Nove godine, kao i sponzora koji već četiri godine prate rad Društva.

Članovi Upravnog odbora imali su dobru koordinaciju sa svim sekcijama koje djeluju u okviru Ogranka Seljačke slike sa stručnim voditeljima, kao i s onima bez kojih društvo ne bi mogli djelovati, a to su aktivni članovi plesnih, tamburaških i dramskih sekcija. Svi ti članovi odvojili su puno slobodnog vremena za rad u Društvu.

Dobru suradnju i ove godine imali smo s drugim društvima, te radnim organizacijama, s Hrvatskom vojskom, svim strankama u našoj domovini za koje smo u tijeku godine dali nekoliko nastupa. Nastavljena je suradnja s našim sunarodnjacima izvan granica naše domovine.

Tijekom prošle godine popunjeno je fond narodnih nošnji s 8 kompleta ženskih nošnji Draganića, te smo krenuli u

uredjenje službenih prostorija Ogranka Seljačke slike.

U tijeku protekne godine održano je nekoliko značajnih aktivnosti kojima trebamo posvetiti posebnu pažnju. Od većih aktivnosti ističe se obilježavanje:

70. obljetnice dramske sekcije

25. obljetnice suradnje s Hrvatima u dijaspori

20. obljetnice folklorne i recitatorske sekcije

Prigodom svečanošću obiteljžili smo te obljetnice na koje su nam se odazvali brojni uzvanici, a posebno moramo spomenuti predstavnike Gradskog poglavarstva, Gradskog fonda kulture, saborskog zastupnika u Odboru za iseljeništvo, stranačke prvake naše općine, te našeg mesta. Uz medije koji su nas vrlo dobro prastili posebno zahvaljujemo Radio postaji

Sljeme koja se direktno uključila u obilježavanje naših obljetnica i kroz tri dana pratila naše programe. Suradnju s dijasporom u okviru programa za naše iseljenike vrlo lijepom prigodnom emisijom popratila je Radio postaja Zagreb.

Jedan od značajnijih nastupa bio je nastup za Višu muzičku akademiju iz Beča koji je održan u Buševcu. Uspostavljeni su dobri odnosi s našim gostima koji su bili oduševljeni našim programom, te su izrazili želju da i dalje nastavimo suradnju.

Nastup na koji smo osobito ponosni je sudjelovanje na Medunarodnom festivalu folklora u Burgsinnu nedaleko

Frankfurta. Bio je to festival pod motom "Jedinstvena Europa" na kojem nam je pripala čast da predstavljamo Hrvatsku. S ovog susreta ponijeli smo posebne utiske ispunjeni zadovoljstvom da smo dostoјno predstavili Hrvatsku, te odnosnom i pažnjom

domaćina i folklornih grupa koje smo upoznali. Stekli smo dojam da uistinu pripadamo velikoj obitelji jedne plemenite Europe. Naš je program pod sveukupnim dojmom kreativnog učinka, te ljepote i bogatstvu nošnji polučio najviše ocjene.

U njegovanju i očuvanju kulturne baštine zavičaja u 1994. izveli smo Turopoljsku svadbu u režiji našeg domaćeg književnika Josipa Kovačevića. U čast velikih obljetnica Zagreba i zagrebačke biskupije ova Turopoljska svadba izvedena je na Trgu bana Jelačića u Zagrebu. I ovo izvodenje Turopoljske svadbe realizirali smo u suradnji s Narodnim sveučilištem Velika Gorica na obostrano zadovoljstvo s naglaskom da je Narodno sveučilište suradnik s kojim je zadovoljstvo raditi.

Posebnu čestitku dobili smo u rujnu prilikom posjeta Svetog Oca našoj domovini. U organizaciji našeg župnika Đure Saboleka, obučeni u naše narodne nošnje krenuli smo s puno zadovoljstva i sreće na doček dolaska Svetog Oca u Zračnu luku Pleso.

U njegovanju kulturne suradnje s Hrvatima u dijaspori našim prijateljima iz Koljnofa predstavilo se naše Pučko kazalište. Ovogm prigodom donijeli smo im živu hrvatsku riječ putem predstave, Jezik naš svagdašnjii ili Da se malo pospominamo, te poetsko svjedočenje Petrov je namjesnik posjetio Hrvatsku. Komunikacija s gledalištem bila je upravo dirljiva, naši su nas sunarodnjaci itekako razumjeli.

Dramska sekcija pod vodstvom Ljubice Pernar-Robić uvježbala je predstavu Jezik naš svagdašnjii ili Da se malo pospominamo, te istu izvela u Buševcu, Velikoj Gorici i Koljnofu.

Što se tiče glumačke ekipe ne smijemo a da ne spomenemo glumce s Turopoljske svadbe koji su pod vodstvom Josipa Kovačevića oduševili

gledateljstvo na Trgu bana Jelačića. Smatramo da u daljnjoj budućnosti nećemo imati problema s glumcima, jer se

Tamburaški "A" sastav radio je zajedno sa starijom i mlađom grupom, te smo tako vršili popunu sastava. Od devetog

Folklorna sekcija - zapisi sa gostovanja u Burgssinu 1994.

pokazalo da ima dovoljno mlađih koji će naslijediti starije.

Mlada tamburaška sekcija broji 12 članova u dobi od 10-14 godina. Radila je do školskih praznika i vidjeli su se rezultati u njihovom radu. Zbog otkazivanja voditelja koji je radio do šestog mjeseca nismo mogli početi s radom dok nismo pronašli novog voditelja. Sada od prvog mjeseca mlađa tamburaška sekcija radi pod vodstvom Miroslava Kovačevića.

Mlada folklorna sekcija treba tijekom ove godine biti osnovana, i to u dobi 12-14 godina, jer prošlogodišnji članovi i članice te grupe i novoprdošli članovi iste dobi rade s prvim sastavom.

Plesni sastav "A" grupe je u 1994. godini radio bez poteškoća. Svi članovi "A" sastava shvaćali su zadatke veoma ozbiljno, stoga su se vidjeli i rezultati. Svi zahtjevi i obveze koje društvo treba izvršiti u potpunosti su izvršeni. Tijekom godine u sastavu "A" grupe došlo je do malih promjena, ali sve se to rješavalo popunom mlađih članova.

mjeseca prošle godine zajednički okupljeni "A" sastav, podmladak i ponovo aktivirani stariji članovi tamburaške grupe počeli su s radom pod vodstvom Marinka Katulića.

Starja plesna i tamburaška grupa nisu posebno radile jer nismo imali dovoljan broj članova. Ali uporni članovi tih grupa uklopili su se u rad s plasnim i tamburaškim "A" sastavom.

Kulturnu suradnju s Hrvatima u dijaspori održavali smo i tijekom protekli godine. Ugostili smo naše Hrvate iz Dortmundu te uzvratili posjet u Koljnof, Madarsku.

Na kraju ovog izvješća moramo zaključiti da je Upravni odbor s radom u 1994. godini bio jako zadovoljan, te zahvaljuje svim članovima društva koji su mu pomogli u radu.

Vjerujemo da će novi sastav Upravnog odbora imati isto takvu podršku jer ih očekuju možda i veće obaveze.

Upravni odbor

IZVJEŠĆE O RADU DRAMSKE SEKCIJE - PUČKOG KAZALIŠTA U 1994. GODINI

Već na samom početku 1994. godine entuzijasti našega Pučkoga kazališta živjeli su u znaku svećarskog raspoloženja, priprema i iščekivanja. Naime, veliku obljetnicu dramske sekcije, njezin 70. rođendan valjalo je dostoјno obilježiti. Bio je to doduše ugodni dug koji smo zbog tzv. "više sile" prenijeli iz 1993. godine. Vremenske nepogode, visoki snijeg i problemi koji se uz to vezuju, primorali su nas da svečanost obilježavanja značajnih obljetnica našega Društva prolongiramo. Bila je to godina višestrukih jubileja Ogranka "Seljačke sloge" - bolje reći mjesta Buševca. Uz 70. obljetnicu dramske sekcije valjalo je obilježiti 25. obljetnicu kulturne suradnje s Hrvatima u dijaspori, te 20. obljetnicu folklorne i recitatorske sekcije. To su uistinu veliki jubileji jednog malog mesta. A njih su gradili, razvijali i njegovali i tijekom vremena očuvali žitelji Buševca. U širokoj lepezi obveza i aktivnosti bilo je posla za svakoga, počev od izrade originalnih narodnih nošnji, sudjelovanja u pojedinim sekcijama - vokalna, plesna, dramska, povjesni arhiv, knjižnica i sl., te gostoprivreda sunarodnjaka iz diaspore (Austrija, Mađarska, Rumunjska).

Sedmog svibnja 1994. ugodne subotnje večeri Buševac je živio za svoje obljetnice svečano i ponosno. Osjetila se radost druženja i radost zajedništva. Svi su bili jedno - i izvodači i gledalište. S nama su bili brojni gosti, naši uzvanici, počasni članovi Društva, predstavnici Gradskog poglavarstva i saborski zastupnici, predstavnici Matice iseljenika, Područnog ureda Velika Gorica, čelnici stranaka, kulturnih institucija i KUD-ova, te predstavnik organizatora i članovi stručne komisije 18. SKAZ-a. Naše je Pučko kazalište već duži niz godina jedan od suorganizatora dogadanja Smotre kazališnih amatera Zagreba. 6 i 7. svibnja 1994. održani su dani SKAZ-a u Buševcu. 6. svibnja naši su gosti bili KUD Kupljenovo iz Kupljenova s predstavom Zorice Jambras "Krstitki", te KUD unirovljenika Novo Brestje koji su odigrali predstavu "Istinita priča" - Andelke Lele Živković (prema kazivanju Barice Podgorski).

7. svibnja u kontekstu obilježavanja jubileja Društva naše je Pučko kazalište izvelo autorsku predstavu iz suvremenoga života Ljubice Pernar Robić "Jezik naš svagdašnji ili Da se malo

pospominamo", i nastavak "Kod Josine tetke". Ovdje su se predstavili likovi iz različitih krajeva Hrvatske, Istrijanka, Ličanin, Slavonci, Turopoljci međusobno komunicirajući na kajkavskom, čakavskom i štokavskom. Nastojalo se u nizu likova i karaktera dočarati svo bogatstvo hrvatskoga jezika, a kao poanta sloga, razumijevanje i tolerancija.

U tom dugom neprekinutom nizu življjenja našega Pučkog kazališta svako je vrijeme ostavilo i neki svoj pečat.

Devedesete godine, barem ove do sada, donijele su nam ozrače rata. I mi smo u našem kazališnom segmentu nastojali zabilježiti dio aktivnosti iz suvremenosti. Buševac je u 1994. godini uistinu živio u znaku kazališta. Ponovno su se na pozornici našle mnoge generacije od djedova do praprunaka. Uz predstave SKAZ-a obnovljena je i Turopoljska svadba u režiji autora Josipa Kovačevića. Veliki broj glumaca predstavio se svojim kreacijama u ovom zashtjevnom projektu.

Svojim predstavama - najnovije uvježbanim ili obnovljenim iz ranijeg repertoara - Pučko je kazalište nastupalo slijedećom dinamikom:

VELJAČA

8. veljače izveli smo u Gimnaziji Velika Gorica predstavu "Jezik naš svagdašnji ili Da se malo pospominamo" te fragment "Kod Josine tetke". "Zrno je palo na plodno tlo" - motivacija za živu diskusiju na satu hrvatskoga jezika i književnosti i jedno ugodno scensko druženje.

SVIBANJ

7. svibnja već spomenuti SKAZ u kontekstu obilježavanja jubileja Društva.

Scena iz predstave "Kod Josine tetke" 1994. godine - 70. obljetnice Dramske sekcije

SRPANJ

16. srpnja u okviru programa *Turopoljci na Zrinjevcu* izveli smo predstavu Hamlet prema autorskoj zamisli Ivana Rožića (Nikolina).

30. srpnja sudjelovali smo u kontakt emisiji *Kerempuhova družina - II.* programa Hrvatskog radija u trajanju od 13,30 do 15,30 sati. Materijal za ovu emisiju pripremili smo zajedno s našim tamburašima. Snimili smo određene dijaloge iz našeg širokog kazališnog opusa, te glazbene priloge naših tamburaša. U programu u živo sudjelovale su uglavnom ženske. Ne smijemo skrivati da se dečki nikak nisu dali, ili su drva pilili, ili su sejno skuplali, ili su ženu nekam pelali, ili ih je Zub bolel, ili... A ženske su nekak i bez njih preživele i snašle se. Bile su to Jadranka Kajganić, Vlasta Vinter i Ljubica Pernar Robić.

RUJAN

24. i 25. rujna - Kažu da se povijest ponavlja. Suradnju s našim sunarodnjacima u dijaspori otpočeli smo dramskim nastupima. Tražili su riječ stare domovine. U rujnu se naše Pučko kazalište predstavilo sunarodnjacima Mađarske, mjestu Koljnof (Kophaza). Odigrali smo za njih "Jezik naš svagdašnji", predstavu u kojoj se očituju hrvatski dijalekti. Prepoznali su i osjetili svo bogatstvo hrvatskoga jezika, jezika svojih otaca. Uspostavili smo divnu komunikaciju s gledalištem, što nas je osobito ispunilo radošću i dalo snage da nastavimo dalje.

Budući da je našem odlasku u Koljnof prethodio povijesni dogadjaj za narod Hrvatske, posjet Svetog Oca Ivana Pavla II, imali smo i osobito nadahnute. U prologu predstave izrekli smo i poetsko svjedočenje "Petrov je namjesnik posjetio Hrvatsku". To je bio naš iskaz radosti prigodom posjeta Svetoga Oca Hrvatskoj.

PROSINAC

31. prosinca - "Radnu" smo godinu zaokružili novogodišnjim programom na HRT. Redakcija zabavnog programa HRT iskazala je zanimanje da u kontekstu novogodišnjeg programa progovori "Hamlet iz Buševca". Naime, 1994. godina zabilježila je pet profesionalnih izvedbi Hamleta uz koje živi i amaterska, naša domaća buševska verzija autora Ivana Rožića (Nikolina). Obnovili smo predstavu, ali s jednim novim licem. Naš Hamlet, da ga nazovemo Primus - Zlatko Bobesić, zbog obveza u Hrvatskoj vojsci nije mogao nastupiti. Zamijenio ga je Hamlet Secundus u liku Vlade Robića, uz vječnog Klaudija Stjepana Rožića (Pepeka) i Ofeliju (Vlastu Vinter).

I što još reći? Prošlo je već punih 70 godina otkako traje to kazališno druženje u Buševcu. Visoke dosege ranijih scenskih ostvarenja, dugu neprekinutu nit rasta i življenja dramskog amaterizma valja nastaviti.

Hvala svima koji su svoj entuzijazam ugradili u ovo dugogodišnje "scensko tkanje", pridonijeli do bude čvrsto, te skrbili da nit ne pukne.

A što se tiče naših planova za 1995. godinu, oni su specificirani i obrazloženi upućeni zajedno s kompletним planom Društva Fondu za kulturu, te očekujemo stanovitu financijsku potporu. Zadnjih smo godina bili više nego skromni u zahtjevnosti opreme scene, kostima, video i foto zapisa. Sve ovisi o namjenski odobrenim sredstvima koja su u prve ratne godine na trenutak ugasla. U 1994. godinu dobili smo namjenska sredstva za rad dramske grupe i u skladu s njima upravljamo i naše potrebe i zahtjeve.

Za Pučko kazalište:

Ljubica Pernar Robić, prof.

Ogranak Seljačke slike

BLAGAJNIČKO POSLOVANJE ZA 1994. GODINU

PRIHODI:

1. Donos salda iz 1993. godine 1.710,30 kn
 2. Gradski sekretarijat za obrazovanje i kulturu 55.000,00 kn
 3. Doček Nove godine 1994. 8.155,00 kn
 4. Narodno sveučilište Velika Gorica 6.722,00 kn
 5. Članarina za 1994. godinu 4.380,00 kn
 6. Gostovanje u Dortmundu - Njemačka 8.770,00 kn
 7. Ugošćivanje "Muzičke škole" iz Austrije 3.000,00 kn
 8. Ljubić Anica - pripomoć za rad društva 200,00 kn
 9. Prihod od prodanih ulaznica 420,00 kn
 10. Najamnina od HPT-a 1.672,00 kn
 11. Učešće članova društva za put u Koljnof 4.760,00 kn
 12. Učešće mlade tamburaške sekcije za posudbu instrumenata 1.050,00 kn
 13. Vlč. Đuro Sabolek - pripomoć za uređenje prostorija 1.825,00 kn
 14. Kamata na depozit 147,70 kn
- Ukupno prihodi: **97.812,00 kn**

RASHODI:

1. Stručni voditelji 10.324,00 kn
2. Najamnina instrumenata za mlađu tamburašku sekciju 1.122,00 kn
3. Popravak obuće za nastupe 150,00 kn
4. HPT troškovi i kancelarijki materijal 418,75 kn
5. Troškovi Godišnje skupštine 1.640,00 kn
6. Troškovi obljetnice Dramske sekcije 2.354,28 kn
7. Barjak, pokloni, srebrnjaci i suveniri 1.437,73 kn
8. Troškovi prijevoza u Njemačku i Mađarsku 22.645,20 kn

9. Troškovi sekcija na nastupima 2.006,00 kn
 10. Troškovi održavanja SKAZ-a 710,49 kn
 11. Ugoćivanje Muzičke škole iz Austrije 226,65 kn
 12. Aranžman za koreografiju Bunjevac 1.095,00 kn
 13. Posudba narodnih nošnji 945,60 kn
 14. Nabava 8 ženskih nošnji "Draganići" 5.500,00 kn
 15. Žice i trzalice 840,35 kn
 16. Nabava materijala za uređenje prostorija 4.063,33 kn
 17. Vijenci 510,00 kn
 18. Filmovi, fotografije, kasete, reflektori 632,62 kn
 19. Čišćenje školskih prostorija nakon održanih proba 532,00 kn
 20. Telefonska pretplata 248,31 kn
 21. Provizija ZAP-a 58,85 kn
 Ukupno rashodi: **57.561,36 kn**

REKAPITULACIJA

UKUPNO PRIHODI: 97.812,00 KN

UKUPNO RASHODI: 57.561,36 KN

SALDO NA DAN 31. 12. 1994. 40.250,64 KN

U GOTOVINI 4.482,54 KN

NA ŽIRO-RAČUNU 35.768,10 KN

IZVJEŠĆE NADZORNOG ODBORA O RADU I FINANCIJSKOM POSLOVANJU OGRANKA SELJAČKE SLOGE ZA 1994. GODINU

Prema članku 55. Statuta Društva, Nadzorni odbor je pratio rad Društva i obavljao kontrolu financijskog poslovanja. Nakon uvida u dokumentaciju Društva i financijskog poslovanja, donijeli smo slijedeće zaključke:

1. Rad Društva odvijao se prema planu i programu rada. Program osnovnih Sekcija društva; folklorne, tamburaške i dramske u potpunosti je izvršen.

2. Upravni odbor Društva donosio je Odluke potrebnom većinom glasova na svojim sjednicama i to uglavnom jednoglasno.
 3. Financijsko poslovanje vodeno je uredno i prema zakonskim propisima. Financijska sredstva trošena su namjenski, što dokazuje sva potrebna i ažurno vodena dokumentacija.
 4. Popis imovine Društva za 1994. godinu nije izvršen iz objektivnih razloga - uređenje prostorija, a za što se Upravni odbor obvezuje da će popis imovine izvršiti po uređenju prostorija Društva.
 Rad Društva obavlja se u skladu sa Statutom i Pravilnikom.
 Dokumentacija je vodena ažurno, a isto tako i zapisnici sa sjednica Upravnog odbora.
 Uvid u dokumentaciju i rad Društva, te financijsko poslovanje izvršen je dana 14. 2. 1995. godine.

Za Nadzorni odbor:

*Franjo Kos
Franjo Detelić
Željko Kovačević*

Buševec, 14. 2. 1995.

KRONOLOGIJA NASTUPA OGRANKA SELJAČKE SLOGE BUŠEVEC U 1994. GODINI

31. 12.- 01. 01. Organizacija dočeka Nove godine
 08. 02. Gimnazija Velika Gorica (dramska)
 27. 02. Obnoviteljska skupština HSS-a (folklorna)
 01. - 03. 04. Prijem sunarodnjaka Dortmund
 23. 04. Lukavac - Jurjevo (folklorna)
 24. 04. Staro Čiće - otvaranje župnog dvora (folklorna)
 07. 05. Buševec - SKAZ. 70. obljetnica dramske (dramska)
 07. 05. Buševec - 20. obljetnica folklorne
 14. 05. Buševec - Viša muzička škola iz Beča (folklorna)

30. 05. Lekenik - Dan državnosti (folklorna)
 09. - 13. 06. Burgessin (Njemačka) folklorni festival (folklorna)
 25. 06. Buševec - Gradska smotra folkloru (folklorna)
 19. 06. Zagreb - godišnja skupština HSS-a (folklorna)
 02. 07. Velika Buna - otkrivanje spomen ploče palima u 153. brigadi (folklorna)
 16. 07. Turopoljci na Zrinjevcu (dramska)
 22. 07. Turopoljska svadba, na Trgu bana Jelačića Zagreb, (folklorna i dramska) povodom 900. obljetnice Zagreba i Zagrebačke biskupije
 30. 07. II. program Hrvatskoga radija - "Kerempuhova družina" (dramska i tamburaši)
 10. 09. Velika Gorica - doček Svetog Oca Pape (folklorna)
 25. 09. Mađarska - Koljnof (dramska)
 14. 10. Vojarna - nastup za Hrvatsku vojsku (folklorna)
 17. 12. Buševec - 90. obljetnica HSS-a (folklorna)
 31. 12. Zagreb - nastup na HTV-u (dramska) HRT - sudjelovanje u Novogodišnjem programu "Hamlet" na buševski način

Buševčice u Njemačkoj

FOLKLORNA I TAMBURAŠKA SEKCIJA
OGRANKA "SELJAČKE SLOGE"
41417 BUŠEVEC
Vinogradnska 12

GRADSKI SEKRETARIJAT ZA KULTURU,
OBRAZOVANJE I ZNANOST
Sektor kulture
41000 Zagreb
Ilica 25

**PRIJEDLOG PROGRAMA RADA FOLKLORNE I
TAMBURAŠKE SEKCIJE OSS BUŠEVEC
U 1995. GODINI**

Opći podaci

OSS Buševec djeluje pune 74 godine u okviru kojega djeluje niz sekcija a to su:

- Folklorna A-sastav, izvorna i podmladak
- Tamburaška A-sastav, izvorna i podmladak
- Dramska, recitatorska, foto kino, lutkarska.

Najbrojnija je folklorna i tamburaška koja ima najveće troškove. Prema prikazu koji Vam dostavljamo vidljivo je da smo u prošloj godini jako puno radili te dali veliki broj nastupa.

S obzirom na društvo koje djeluje amaterski, naši članovi su dali veliki doprinos u radu društva.

Suradnju s iseljeničtvom smo nastavili tako da smo u 1994. godini bili gosti u Koljnofu - Mađarska, te smo primili u goste naše sunarodnjake iz hrvatskog kluba Dortmund.

U 1995. godini dužni smo ugostiti naše sunarodnjake iz Koljnofa - Mađarska, te uzvratiti posjet u Dortmund. Sada smo u pregovorima o gostovanju u Gradišću , mjestu Borištof, koje se može realizirati u 1995. godini.

Možemo Vas izvestiti da smo na prošlogodišnjem festivalu u Burgsinu -Njemačka, nakon naših nastupa dobili zahtjeve za gostovanje i u 1995. godini.

REALIZACIJA PLANA IZ 1994. GODINE

Prema predloženom planu koji smo Vam dostavili za 1994. godinu sve planirano smo ostvarili te učinili i više od planiranog;

Natupi:

- 27. 02. Folklorni nastup Buševec
- 01. - 03. 04. Prijem sunarodnjaka Dortmund
- 23. 04. Folklorni nastup Lukavec
- 24. 04. Folklorni nastup Čiće (otvaranje župnog dvora)
- 07. 05. Folklorni nastup Buzševec (70. obljetnica dramske)
- 14. 05. Folklorni nastup za Višu muzičku školu iz Beča

- 09. - 13. 06. Festival Burgsin Njemačka (3 nastupa)
- 25. 06. Gradaka smotra folklora
- 19. 06. Folklorni nastup Zagreb (godišnja skupština HSS-a)
- 22. 07. Turopoljska svadba, folklorna i dramska, Zagreb povodom 900. obljetnice
- 25. 09. Madarska, Koljnof, dramska i folklorna
- 14. 10. Vojarna, folklorna
- 17. 12. Folklorna - 900. obljetnica HSS-a Buševec - uvježbana koreografija Slavonija
- osnovan tamburaški podmladak
- kupljeno 8 ženskih nošnji (Draganić)

PLAN RADA ZA 1995. GODINU

- 1. Sudjelovanje na gradskoj smotri grada Zagreba
- 2. ĐUvjebavanje plesnih koreografija SPLIT - ISTRA
- 3. Odlazak u Njemačku Dortmund,vratiti posjet
- 4. Primiti goste sunarodnjake iz Koljnofa - Mađarska
- 5. Odlazak na festival u Njemačku grad Reine
- 6. Nastupi društva za Hrvatsku vojsku
- 7. Nastupi društva za stranačke skupove
- 8. Obilježavanje Dana državnosti
- 9. Rad s tamburaškim i folklornim podmlatkom

PRIJEDLOG PLANA FINANCIRANJA ZA 1995. GODINU

- 1. Troškovi prijevoza za nastupe plesnih i tamburaških sekcija 3.400,00
- 2. Troškovi posudbe narodnih nošnji iz posudionice 2.000,00
- 3. Stručni voditelji plesne i tamburaške sekcije 12.500,00
- 4. Troškovi aranžmana plesnih i tamburaških 5.200,00
- 5. Popravak obuće i održavanje narodnih nošnji 1.500,00
- 6. Troškovi foto kino sekcije i potrebnii pribor 2.000,00
- 7. Troškovi dramske, vidljivo u dopunskom prilogu 32.200,00
- 8. Dopuna narodnih nošnji (Draganić - muški) 6.500,00
- 9. Odlazak na gostovanje u Dortmund 12.000,00
- 10. Prijem Hrvata iz Koljnofa, Mađarska 5.000,00
- 11. Ogrijev, energija, HPT, kancelarijski i sitni materijal 2.500,00

SVEUKUPNO 82.800,00

U Buševcu, 22. prosinca 1994.

Tajnik:
Dunja Katulić

Predsjednik:
Branko Črnko

PRIJEDLOG ČLANOVA ZA NOVI UPRAVNI ODBOR

1. Katulić Dunja
2. Detelić Marijan
3. Robić Stjepan
4. Robić Marija
5. Pribanić Vera
6. Robić Renata
7. Detelić Stjepan
8. Bedek Blaž
9. Vinter Zlatko
10. Lučić Željko
11. Horvačić Danijel
12. Katulić Dubravko
13. Katulić Stjepan (Tebekov)
14. Robić Josip
15. Rožić Nenad
16. Robić Vlado
17. Črnko Branko

PRIJEDLOG ČLANOVA ZA NADZORNI ODBOR

1. Detelić Franjo
2. Kos Franjo
3. Rožić Ivan

PRILOZI I OBAVIJESTI O DOGAĐANJIMA I AKTIVNOSTIMA DRUŠTVA

OBAVIJEST

KUD OGRANAK "SELJAČKE SLOGE" BUŠEVEC

U ZNAKU
OBUILJEŽAVANJA
ZNAČAJNIH OBLJETNICA
NEKIH SVOJIH SEKCIJA

Ogranak "Seljačke sloge" iz Buševca osnovan je 1920. godine kao prvo hrvatsko prosvjetno dobrotvorno društvo "seljačka sloga" s nazivom matičnog ogranka. U subotu, 7. svibnja ove godine obilježiti će značajne obljetnice iz svoga djelovanja:

- 70. obljetnicu dramske sekcije,
- 25. obljetnicu kulturne suradnje s Hrvatima u susjednim zemljama i privremeno zaposlenima u inozemstvu,

- 20. obljetnicu folklorne i recitatorske sekcije.

Takav vremenski kontinuitet djelovanja dramskih amatera u nas, može se slobodno reći je rijekost, a kulturna suradnja s Hrvatima u dijaspori čak i jedinstven primjer u smislu izvjesnih specifičnosti. Samo jedan podatak u vezi toga: 1977. godine u Buševcu je organiziran susret Hrvata iz Austrije, Madarske i Rumunjske istodobno. Dramskim i folklornim programima nastupili smo na raznim smotrama i festivalima u zemlji i inozemstvu, te primili mnogobrojna službena priznanja i priznanja gledatelja. Mislimo da ovakvo djelovanje našega KUD-a u promicanju svrhe i cilja te kulturne suradnje s dijasporom zaslužuje i izvjesnu pozornost. Ilustracije radi, prilažemo kronološki prikaz djelatnosti društva i pojedinih sekcija.

Svečanost obilježavanja ovih značajnih obljetnica za naše društvo održat će se u Domu kulture Buševec, 7. svibnja 1994. s početkom u 19 sati.

Kulturno-umjetnički program priredit će dramska sekcija suvremenim, modernim i aktualnim predstavama "Da se malo pospominamo" ili "Jezik naš svagdašnjí" i "Kod Josine tetke", autorice teksta i redateljice Ljubice Pernar-Robić, prof.

Svečani program upotpunit će i folklorna sekcija izborom za tu prigodnicu.

Uz ovu obavijest čest nam je uputiti Vam i pozivnicu za našu svečanost.

Zahvaljujemo na suradnji.
Sa štovanjem.

Tajnica: Dunja Katulić, v. r.

KULTURNO-UMJETNIČKO DRUŠTVO

OGRANAK "SELJAČKE SLOGE" BUŠEVEC

41417 BUŠEVEC,
Vinogradska 12

U Buševcu, 27. travnja 1994.

REPUBLIKA HRVATSKA POGLAVARSTVO GRADA ZAGREBA

Avenija Vukovar 45
41000 ZAGREB

Predmet: Obljetnice KUD-a
Ogranak "Seljačke sloge" Buševec

Štovani,

Čast nam je i zadovoljstvo izvijestiti Vas da je tijekom 1993. godine naše kulturno-umjetničko društvo utemeljeno daleke 1920. godine zaokružilo slijedeće obljetnice kontinuiranog rada:

- 70 godina dramske sekcije
- 25 godina kulturne suradnje sa Hrvatima u dijaspori
- 20 godina folklorne i recitatorske sekcije.

Mada još uvijek u ozračju rata i surovih posljedica, trudimo se pridati dostoјnu pažnju dugogodišnjim naporima uloženim u njegovanje naše kulturne baštine. Da bismo Vas nešto pobliže upoznali s kontinuitetom i aktivnostima našeg kulturno-umjetničkog društva prilažemo sažeti prikaz rada te angažiranje na dugogodišnjoj suradnji sa Hrvatima u dijaspori.

Naša je želja i očekivanje da će uz mnoge obvezne koje stoe pred Poglavarstvom Grada Vaši predstavnici svojom nazočnošću počastiti i našu svečanost. Neposredni kontakt i riječ osvježiti će snagu amatera entuzijasta i njihovog vjernog gledateljstva, žitelja Buševčana i pojedinaca iz okolnih sela.

O suradnji sa sunarodnjacima u dijaspori posebice sa Rumunjima gdje su se od početka javljale specifičnosti moglo bi se najneposrednije prodiskutirati.

Očekujemo Vas u Buševcu u subotu, 7. svibnja 1994. godine u 19 sati i srdačno pozdravljamo.

Za Upravni odbor:

Dunja Katulić

OGRANAK "SELJAČKE SLOGE" - BUŠEVEC

1994. god.

Štovani Buševčani,

Dani 06. i 07. svibnja u znaku su kulturnih događanja u našem mjestu.

PETAK 06. SVIBNJA 1994.
pozivamo Vas na predstave
**ZAGREBAČKE SCENE
KAZALIŠNIH AMATERA (18.
SKAZ) - DOM KULTURE
BUŠEVEC**

PETAK, 19 sati KUD
Kupljenovo - Z. Jandras:
KRSTITKI

20 sati KUD umirovljenika Novo
Brestje - A. Živković: **ISTINITA
PRIĆA**

SUBOTA, 07. svibnja 1994.
**DOM KULTURE - SKAZ I
SVEČANO OBILJEŽAVANJE
OBLJETNICA DRUŠTVA: 70.
obljetnice dramske sekcije, 25.
obljetnice kulturne suradnje sa
Hrvatima u dijaspori, 20.
obljetnice folklorne i recitatorske
sekcije - SUDJELUJU
DRAMSKA I FOLKLORNA
SEKCIJA**

Svi ste Vi, štovani sugrađani,
doprinijeli ovome: teško bi bilo
pronaći obitelj iz koje se barem
netko, a ponegdje i cijela obitelj,
nisu uključili u koju od
spomenutih aktivnosti. Ako je
riječ o glumcima, njih
pronalažimo u cijelom selu.
Mnogi su pjevali i plesali ili to
sada čine, a naše drage
sunarodnjake iz Austrije,
Madarske i Rumunjske, (a bilo je
i Amerikanaca i Kanadana)
ugostila je kroz tolike godine
gotovo svaka obitelj. Stoga se
pridružite slavlju obilježavanja
naših zajedničkih jubileja 07.
svibnja 1994. u 19 sati na
svečanom programu u Domu
kulture Buševac.

Upravni odbor

**OGRANAK SELJAČKE
SLOGE BUŠEVEC
PUČKO KAZALIŠTE
GIMNAZIJA VELIKA
GORICA**

Štovani domaćini,
učenici i profesori

Zadovoljstvo nam je što ćemo se
ovaj školski sat družiti s Vama.

Članovi smo Pučkog kazališta
Ogranka "Seljačke sloge" iz
Buševca. Kulturno-umjetničko
društvo Ogranak "Seljačke sloge"
utemeljeno je daleke 1920.
godine na inicijativu S. Radića, a
zalaganjem entuzijasta žitelja
Buševca. Pučko kazalište rođeno
je 1923. godine, te 1993.
zaokružilo je punih sedamdeset
godina kontinuiranog rada. U
70-godišnjem djelovanju izvedeno
je 90 premijera i održano preko
750 nastupa. Osim u domovini,
predstave smo igrali i za naše
sunarodnjake u dijaspori -
Austriji, Madarskoj, Rumunjskoj.

Večeras ćemo za Vas izvesti
predstavu "Jezik naš svagađašnji ili
Da se malo pospominamo", te
fragment predstave "Kod Josine
tetke".

Igraju: Nikolina Črnko, Drago
Jurić, Jadranka Kajganić, Ana
Kajganić, Gordana Katulić,
Daniela Prodanović, Damjan
Robić, Krsto Robić, Renata
Robić, Saša Robić, Vlado Robić,
Branka Rožić, Irena Rožić, Mile
Tošić, Zlatko Vinter, Nives
Zagorac, Natalija Žugaj.

Inspicijent (ako zatreba) Ivana
Prodanović

Autor predstave: gospoda prof.
Ljubica Pernar-Robić

Iako bez pozornice, reflektora i s
tek naznačenom, odnosno
improviziranim scenografijom,
trudit ćemo se da Vam predstavu
što bolje približimo.

Velika Gorica, 24. veljače 1994.
godine.

Povodom nastupa za učenike
Gimnazije Velika Gorica

**DOSTOJNO SMO I S
LJUBAVLJU OBILJEŽILI
JUBILEJE NAŠEGA
OGRANKA**

07. svibnja 1994. godine srce
Buševca kucalo je i živjelo u
znaku kulturno-umjetničkog
amaterizma. Naše je Društvo,

utemeljeno daleke 1920. godine,
svečarski obilježavalo svoje
značajne obljetnice:

70. obljetnicu dramske sekcije
Pučkog kazališta

25. obljetnicu kulturne suradnje s
Hrvatima u dijaspori

20. obljetnicu folklorne i
recitatorske sekcije

Kroz tolike godine gotovo svи
žitelji Buševca imali su priliku i
ugradili su svoj entuzijazam u rad
i rast Ogranka. Svatko je dao i
radio ondje gdje je najbolje
mogao pomoći. Od 1920. do
ovoga trenutka na pozornici su
nastupile mnoge generacije,
izrađene su originalne narodne
nošnje, a ljubazni domaćini
sunarodnjacima iz Austrije,
Madarske, Rumunjske i nekih
drugih zemalja bili su mnogi
domovi u Buševcu. Prisjetili smo
se toga svečarskoga dana mnogih
situacija, napora, poteškoća ali i
zabilježenih uspjeha koji se ne
zaboravljuju, već daju snagu i
motivaciju da se nastavi.

Nakon opširnih izvješća o radu
Društva i sekcija slavljenika, vrlo
nadahnuto govorili su naši dragi
gosti, gospodin Zvonko Festini u
ime Poglavarstva grada Zagreba i
gospoda Vera Stanić, zastupnica
u Saboru. Naši gosti bili su i
predstavnici Matice iseljenika,
čelnici Područnog ureda Velika
Gorica, čelnici stranaka i
kulturnih institucija
velikogoričkog područja, te
dakako žitelji Buševca. Osobitu
zahvalnost dugujemo i Radio
postaji Sljeme koja je kroz tri
dana pratila obilježavanje naših
jubileja, i na sam dan svečanosti
direktno se uključila u naš
program. Bio je taj dan i DAN
SKAZ-a u Buševcu, naime OSS
je već duži niz godina
suorganizator scene Kazališnih
amatera Zagreba. Bio je to
rezime jednog prijedenog dijela
puta i priopćenje da se nastavlja
dalje.

POSTAO SAM ČLAN KEREMPUHOVE DRUŽINE

Vrućeg subotnjeg popodneva, točnije 30. 7. 1994. vrlo sam se ugodno zabavljao. Postao sam tada i član Kerempuhove družine, a sve je zapravo vezano uz vedru emisiju na II. programu Hrvatskoga radija. Naše Pučko kazalište bilo je pozvano da se predstavi u ovoj kontakt-emisiji i dio materijala iz njegova repertoara, starog više od 70 godina, bio je snimljen nekoliko dana prije u Buševcu, a 30. 7. nastupile su u živo "najhrabrije" članice našeg Pučkog kazališta. Gospodin Franjo Marinković vrlo je lijepo vodio ovu emisiju i mi smo se također dobro uklopili svojim telefonskim javljanjem u ovaj program. Već na početku smo se lijepo "štosalii". Naše su predstavnice prozvalce svoje buševske "slabiće" koji su našli izgovor da ne idu u emisiju živo,

kroz repertoar Pučkog kazališta gospodin Marinković je postavio zagonetno pitanje: "Što je Hamlet rekao Ofeliji?". Bilo je zanimljivih i zgodnih odgovora, a ja sam vrlo "mudro" odgovorio: "Ofelija, kaj se tu motaš?"

Ja zapravo, kao završeni učenik šestog razreda osnovne škole, nisam mogao Ofeliju poslati u samostan, jer to nije u mom programu lektire. Ali sad već znam, iako još nisam srednjoškolac, jer sam naučio od Dane iz Gospića koji je dobio nagradu i "poslao" Ofeliju u samostan. Ovo su inače bili i kratki isječci iz naše buševske verzije Hamleta prema zamisli jednoga od redatelja našega Pučkog kazališta Ivana Rožića (Nikolina). Pamtit ću dan kada sam postao član Kerempuhove družine, a gospode Jadranka Kajganić, Vlasta Vinter i Ljubica Pernar-Robić dobro su se držale. U pripremi emisije u Buševcu

Madarskoj koji žive u mjestu Koljnofu na samoj granici s Austrijom. Ponosan sam i sretan što sam i ja bio na tom susretu, tim više što sam i glumio u predstavi koju smo izveli za naše domaćine. Ovom prigodom donijeli smo im živu hrvatsku riječ putem predstave "Jezik naš svagdašnji ili Da se malo pospominamo" u kojoj dolaze do izražaja svi naši dijalekti. Osobito me ispunilo radošću kada smo našim sunarodnjacima izrekli poetsko svjedočenje "Petrov je namjesnik posjetio Hrvatsku". Zapazio sam suze u očima mnogih, a posebno me dirnuo stari gospodin kad me pomilovao i suznih očiju rekao: "Se je bilo lipo, a posebno ča ste nam donesli blagoslov svetog Oca". Ja sam se osjećao sretan, pa i "važan", jer zemlju Hrvatsku posjetio je, neposredno prije našeg odlaska u Madarsku, sv. Otac Ivan Pavao II. To je bio neizbrisivi i nezaboravni dogadjaj za cijelu Hrvatsku, jer sveti Otac, ne samo što je namjesnik Petrov, već je zasigurno najiskreniji, a možda i jedini pravi prijatelj male i napaćene moje domovine Hrvatske.

Prva večer bila je večer druženja i pjesme s našim Koljnofcima, a drugi dan svi smo se našli na sv. Misi. Toplu propovijed pripremio je njihov župnik i izrazio nam dobrodošlicu i želju da se povežu i naše župe. Ovaj župnik je Madar, a prije njega je bio župnik Pavao Horvat koji je prije nekoliko godina premješten u madarsko selo. No, i ovaj je sluga božji iskazao da ima volje i razumijevanja za naše sunarodnjake što smo mogli osjetiti iz propovijedi koju nam je prevodila naša dugogodišnja prijateljica Marijana Pajerić - ne znam "udato" prezime. Marijana je u Zagrebu na Filozofskom fakultetu diplomirala psihologiju, ali je hrvatski jezik u njezinu kući prisutan od rođenja. O tome su mnogo brinuli tata Franjo i mama Ana, koji nisu zaboravili svoje korijene.

Damjan Robić

Slavonci i Turopoljci kod Jose u Gospiću

a izgovori su bili stvarno pravi: ili su drva pilili, ili su sijeno skupljali, ili su vozili ženu zbaru, ili im je sunce suviše udaralo u glavu. Bilo mi je dragو čuti da se u emisiju javio i Dane iz Gospića, i gospodin iz Dubrovnika kojemu se osobito svidio Vlastin glas, i Dragec iz Zagreba koji je stalono tražio tetu Jadranku, i striček iz Splita koji je ispričao neobičnu i zgodnu priču o tgražanju Ivanić grada. Pojedine dionice ispunila je pjesma i svirka buševečkih tamburaša - ogrankaša i lijepa turopoljska pjesma. Prošetavši

sudjelovali su glumci OSS i tamburaši: Nikolina Črnko, Jadranka Kajganić, Ana Kajganić, Danijela Prodanović, Vlasta Vinter, Ana Kovačević, Dubravko Katulić, Ivica Radač, Juraj Črnko, Željko Črnko i Damir Kirin.

Slaven Robić

U KOLJNOFU JE BILO DIRLJIVO I NEZABORAVNO

U rujnu 1994. naš je Ogranak posjetio sunarodnjake u

AMBASADORI HRVATSKE KULTURE U BURGSSINU

Mjesec lipanj. Svatko sa strane, koji ne zna što se dogada u društvu folkloraša, pitao bi se zašto u njihovim redovima vlada neka užurbanost. Kao da na probama nastoje što više ponoviti, pogreške ispraviti i to sve sa osmijehom na licu. Odgovor je jednostavan - skori put na festival u Njemačku. Užurbanost je vladala u svakoj kući pojedinačno. Nošnje svih krajeva naše prelijepo Hrvatske uredivale su se da bi po tko zna koji put zasjale punim sjajem. Željeli smo biti dostojni predstavnici naše Hrvatske. Željeli smo da svi koji nas pogledaju kažu: "Oni se imaju čime dičiti".

I svanuo je dan polaska. Krenuli smo na put koji je bio dosta naporan. O spavanju nije bilo ni govora, dok je i jedan član bio budan bili smo svi budni. Budenjem jednoga svi smo se budili. Ali, sve što se radi s veseljem i s ljubavlju nije naporno, tako ni ovaj put.

Naš smještaj u sportskoj dvorani nije bio komforan, spavali smo u vrećama za spavanje, jedan do drugoga. Ali baš to ima svoje čari. Više od svakog komfora značilo nam je to što smo bili svi zajedno. Bili smo svi na okupu, svaka šala prolazi cijelom dvoranom, svi se smijemo jednim smijehom. Osjećali smo se kao velika obitelj. Kao i uvijek, bilo je raznih šala koje su nam uljepšale dane (mazanje ruževima, kremama). U nama su se budile slikarske sposobnosti, pa smo ih ispoljavali na susjedu koji je mirno spavao u vreći. Jasno da jedni drugima te male šale nismo uzimali za zlo, čak smo im se drugi dan dobro nasmijali.

Prijem naših domaćina bio je vrlo lijep. Svuda kud smo prolazili sretali smo njihove zadivljene poglede. Osvojili su ih naše turopoljske nošnje i plesovi, naše ponašenje i druženje. U našem kolu su se mogli naći i stranci. Kad je počela glazba i oni su osjetili želju za plesom i jednostavno su nam se pridružili. Zato nisu bila samo naša lica nasmijana, veselje se širilo i licima gledalaca. Kad smo odlazili jasno im se čitalo na licima: "Dodite opet, dodite i druge godine".

Od svih nastupa najviše me se dojmio nastup u šatoru (gdje se održavao festival) pred 2500 ljudi. Tu smo nastupili s medimurskim i dubrovačkim plesovima. Bila sam ponosna kad sam zaplesala Međimurje i viknula Šu haj haj. U tom trenutku u gledalištu je nastao muk. Pjesma iz naših grla orila se jače i glasnije nego ikada. Željeli smo preko naših plesova i pjesama unijeti djelić naše domovine u njihova srca. Bili smo razigrani, spremni skupljati tuda srca i simpatije. A da smo to uspjeli posvjedočio nam je burni pljesak na kraju izvedbe. Ali, kako svemu lijepome dode kraj, tako je došao i kraj našem gostovanju. Osjetila sam tugu što napuštam naše domaće, sportsku dvoranu u kojoj smo svi bili velika, sretna obitelj. Ali znala sam da naš povratak u domovinu neće promijeniti naš odnos. Bit ćeemo i dalje Ogranak "Seljačke sloge" koji stoji čvrsto i ponosno, samo zato što u njegovom redovima ne vrla samo red, nego i ljubav i razumijevanje koje se isprepliću i drže nas čvrst na okupu.

Ana Kovačević

V. TUROPOLJSKA SVADBA (skraćena verzija) MEĐUNARODNA SMOTRA FOLKLORA ZAGREB - HRVATSKA

Trg bana Jelačića, petak, 22.
srpnja 1994. god.

Izvođena od 19,15 do 21,05 sati

Pak smo na Jelačić placu - pomislih. Više puta razlijegala se naša starinska turopoljska pjesma ovim trgom i svirala naša tamburica. Ali danas, prvi puta, je drukčije. Prvi puta Turopoljci izvode i izvan Turopolja "Turopoljsku svadbu". Nije bez razloga. GRAD ZAGREB SLAVI 900. OBLJETNICU SVOG POSTOJANJA. Ovom velikom i značajnom jubileju morali smo i mi Turopoljci: Mraclinci, Lomnilčani, Kučani i Goričani dati svoj obol.

Ipak, iako je ovo bila druga izvedba "Svadbe" ovoj novoj ekipi glumaca i folkloraša, osjećala se mala napetost, pa i trema, sve do onog časa dok nije krenulo. Dok se nije zaorila naša lijepa starinska svedbena pjesma, iako nismo vozili škirkne, "Ej majka s čerkom ruho podelila" ... Tog trena na trgu nasta tajac i skoro mir. Gledaoći se primiriše oko velike tribine. A svečana svadbena povorka krenu uz gromoglasnu pjesmu, juškanje, povrskivanje i svirku tamburaša na prostranu pozornicu. Rumene djevojke i jedre snaše u prekrasnim raznobojno izvezenim narodnim nošnjama, djeca u

pohačama, a vseli starci i starice u starinskoj domaćoj "obleki". I razdragani svati u novim modrim plemenitaškim mentenima, ulaštenim čizmama i opasani sabljama.

Sva ova ljepota mladosti i radosti. Rad ljudskih ruku i stvaralaštva ljudskog uma, ovdje sada blista svim svojim sjajem. Vidiš samo ozarena lica svatova. Čuješ samo pjesmu, jecaj violina i brundanje muklog bajsa.

Sve vrije kao u košnici, dok Deverne dade rukom znak "posluh" i ne zagrimi njegov već znani nam gromki glas:

- Dragi svati i svatice!

Skupili smo se tu v ime Bože vuve poštene i preštimane hiže..."
Znamo svi ženi se Vid pl.
Lacković i udaje se Barica pl.
Koprenić, junaci koji su izašli iz knjige: "Zenidba turopoljskog plemenitaša Vida Lackovića". Ovi likovi peti puta oživjeli su pred našim očima. Oni sada tu dišu i postoje u nama i s nama.

Turopoljska svadba na Trgu bana J. Jelačića 1994. - skraćena verzija

Raduju se i tuguju.

Raduju se u veselju življenja, a tuguju zbog ljudske prolaznosti. I kad svati krenu iz pozornice, dolje među publiku, da ispred pozornice dodu s druge strane, ali opet na pozornicu, gledaoci se začudiše ovom činu. Zbunjeno razmaknuše se u "prolaz" da svati mogu proći između njih na svom putu k "hiže" i mladinki Barici pl. Koprenić. Ovo ih obraduje da izbliza vide svatove i mladoženju.

Dalje je sve teklo po ustaljenom scenariju, a masa gledalaca bivala je sve veća oko pozornice. Ljudi sve više dolaze na predstavu, a nitko ne odlazi. Oduševljeni su glumcima, pjevačima i sviračima. Starim i mlađim, pa i onom najmladem Nakolenču, koje se bezbrižno šeće po pozornici kao da je u svome domu. I on najmanji shvatio je: mi ovo ne glumimo već stvarno svadbujemo u svojim srcima. Jer ovo je oda - uzvišena pjesma našoj povijesti, našoj mladosti, našoj radosti i vječnoj ljubavi.

I tad kad Gospodar dovede mladinku Baricu, a Dever mladinca Videka, ushićenje izvodača i gledalaca bijaše obostrano. Jer gdje blista mladost i ljepota, žar ljubavi i treptaj srca, veselju nema kraja.

I nije ga bilo.

Čitava predstava činilo nam se da nekud brzo leti, iako je trajalo sto

minuta, brzo završi nama i gledaocima.

Oduševljeni posjetiocu burnim pljeskom ispratiše nas s pozornice na Trg, na našem putu u Kaptolsku plet, gdje svi zajedno izvodeći i organizatori, uz malu zakusku, pjesmu i ples, dovršimo svoje svadbeno veselje.

Pokrovitelj predstave bilo je:
POGLAVARSTVO GRADSKE SKUPŠTINE GRADA ZAGREBA.

Generalni sponzor.
GRAĐEVINSKO PODUZEĆE "GRADEL" VELIKA GORICA
Organizaciju je uspјeno izvršilo:
NARODNO SVEUČILIŠTE VELIKA GORICA, Centar za kulturu, a

izvodač je bio, zna se:
OGRANAK "SELJAČKE SLOGE" BUŠEVEC
IZVJEŠĆE ZA GODIŠNJU SKUPŠTINU OSS
Bušivec, 18. veljače 1995. godine

Autor i redatelj: Josip Kovačević

OBAVIESTI UOČI "TUROPOLJSKE SVADBE"

- **VEČERNJI LIST, četvrtak, 21. VII. 1994. XXXVIII br. 22.095, str. 11**
- **SLOBODNA DALMACIJA, petak, 22. srpnja 1994.**

Kritički osvrti:

- **VEČERNJI LIST, subota, 23. srpnja 1994., God. XXXVIII. br. 11.097**
- **SLOBODNA DALMACIJA, Split, ponedjeljak, 25. srpnja 1994. God. LII. br. 15.661**
- **GLASNIK TUROPOLJA, Velika Gorica, broj 34-35, rujan 1994.**

ZANIMLJIVOSTI IZ ŽIVOTA I OBIČAJA U BUŠEVČU

Janko pl. (Nikole) Katulić (Kočev) umro je u Kanadi 1980. godine. Bio je posljednji mladoženja u Buševcu 1928. god. koji je na inzistiranje svog djeda opasao kao plemenitaš sablju za pojas prije polaska na "zakon" tj. vjenčanje u Vukovinu, što je nekad bio običaj. Kako je plemstvo, a time i stari običaji, gubilo na popularnosti, Janko je po izlasku sa svojom "foringom" tj. zaprežnim kolima iz sela otpasao sablju i došao u crkvu bez ovog plemenitaškog simbola. Dok su mentene (modre kratke urešene krznene kapute) svati još uvijek, sve negdje do tridesetih godina, simbolično vješali na obične kapute (na lijevo rame), u znak stare tradicije.

Godine 1922. mlađenka Bara, rođena pl. Črniko udana Katulić, (1902-1970.), prva je prekinula tradiciju nošenja na glavi krune zvane "kitice" već je nosila šlajer, dok je po starom nosila rubaću, fertun i bluzicu.

Sve tri dosadašnje mlađenke Turopoljske svadbe - Nadica rođena pl. Galeković iz Mraclina, Katica rođena pl. Robić iz Buševca i Ana rođena pl. Kovačević iz Buševca u doba svadbuvanja išle su u srednju farmaceutsku školu.

Slijedeća izvedba Turopoljske svadbe bit će kada autor i redatelj Josip Kovačević "nasnubi" koju učenicu farmaceutske škole.

*"U počeku bijaše riječ,
i Riječ bijaše kod Boga..."*

Evangelje po Ivanu

PROSLOV

Riječ. Prisutna je od iskona. Pisana i zvana knjiga ima dugu povijest. Daleki stari naraštaji poznavali su riječ pisani, stvarali knjige, gradili knjižnice, sabirali birke. Zahvaljujući njihovu maru sabiranja i čuvanja pisane riječi, baštinici smo kulturnoga i povijesnoga nasljeda neprocjenjive vrijednosti.

Egipatski car Osymandia kazuju zapisi, stavio je na knjižnicu natpis LJEČILIŠTE DUŠE. Za druge je knjižnica značila riznicu znanja, mudrosti i ljepote.

Sudbina pak, koja je pratila knjige i knjižnice dugom putanjom povijesti, kretala se u širokom rasponu od štovanja, pažnje i skrbi, do plamena i lomače.

No Riječ nikada nije uništena jer...

*"...U njoj bijaše Život
i Život bijaše svjetlo ljudima.
I svjetlo svijetli u tami,
i tama ga ne obuze."*

Vođeni ovim svjetlom ušli smo u jedan dom Riječi. Ušli smo u knjižnicu ŽUPE POHODA BLAŽENE DJEVICE MARIJE VUKOVINA. Otvorili smo vrata starih vitrina i saznali da tu već dugo stanuje knjiga. Osjetili smo, da vlč. Đuri Saboleku koji brine o ovoj zbirci valja pomoći. Stručni bibliotečni djelatnici Knjižnica Narodnog sveučilišta Velika Gorica - Ljubica Pernar-Robić, Alida Perić-Rajković i Vesna Gjurković uključile su se svojim prinosom. Kroz njihove ruke prošao je svaki svezak ove knjižne zbirke. Upoznale su fond, učinile potrebne stručne radnje, te s vlč. Sabolekom dogovorile daljnje neophodne korake u zaštiti, njegovanju i očuvanju ove zbirke. Naime, knjižnici Župnog ureda Vukovina u povijesti turopoljskih knjižnica pripada izuzetno mjesto. U njoj je formirana i sačuvana vrijedna knjižna grada.

Ogranak Seljačke sloge

BLAGDAN RIJEČI

uz 900. obljetnicu
ZAGREBAČKE BISKUPIJE

Najstariji primjeri ove zbirke tiskani su u 16. stoljeću, godine 1561. u Lyonu. Osnovao ju je entuzijast i bibliofil župnik Juraj Rusan. Već tada se govorilo da je župnik Rusan osnovao krasnu župnu knjižnicu. "...kakove valjda nema nijedna župa u nadbiskupiji". Njegov sljedbenik Nikola Folnegović, o kojem piše da je bio vatreći domorodac, te da se rado bavio i knjigom, ovu je knjižnicu proširio, ali i "suzio". Kupio je on na dražbi knjižnicu vlastelina Pavla Kamenara, kupovao je knjige i na drugim mjestima i dogradivao zbirku. Ali prema osobnoj prosudbi ponudio je župnik Folnegović tada JAZU na dar sve što si želi izabrati.

Akademija je poslala u Staro Čiče (župni dvor) Frana Kurelca, neka bira i doneće što je za nju.

Kurelac je navodno Franu Folnegoviću rekao: "Već ove tri vreće knjig što sam ih za akademiju probrao vrijede dobrih dvije tisuće forinat." Ovi citati kazuju nam da je izuzetno vrijedna grada bila sabrana u ovoj zbirci, te da je isto tako možda njezin najvrijedniji dio "preselio" u fond AKADEMIJE, jer Fran Kulerac zasigurno je znao izabrati ponajbolje.

U godini u kojoj Zagreb i Zagrebačka biskupija bilježe velike obljetnice, za ovu svečanu prigodu kao dar izabrali smo Riječ. Iz fonda knjižnice Župnog ureda Vukovina već spomenuti stručni tim postavio je u Galeriji Galženica IZLOŽBU KNJIGA uz primjereni plakat i katalog. Ovaj blagdan Riječi upotpunila je i IZLOŽBA FOTOGRAFIJA CRKVI ODRANSKOG I POKUPSKOG DEKANATA autora Zlatka Šostara. 9. lipnja 1994. godine upriličeno je otvorenje ovih izložbi, za koje se

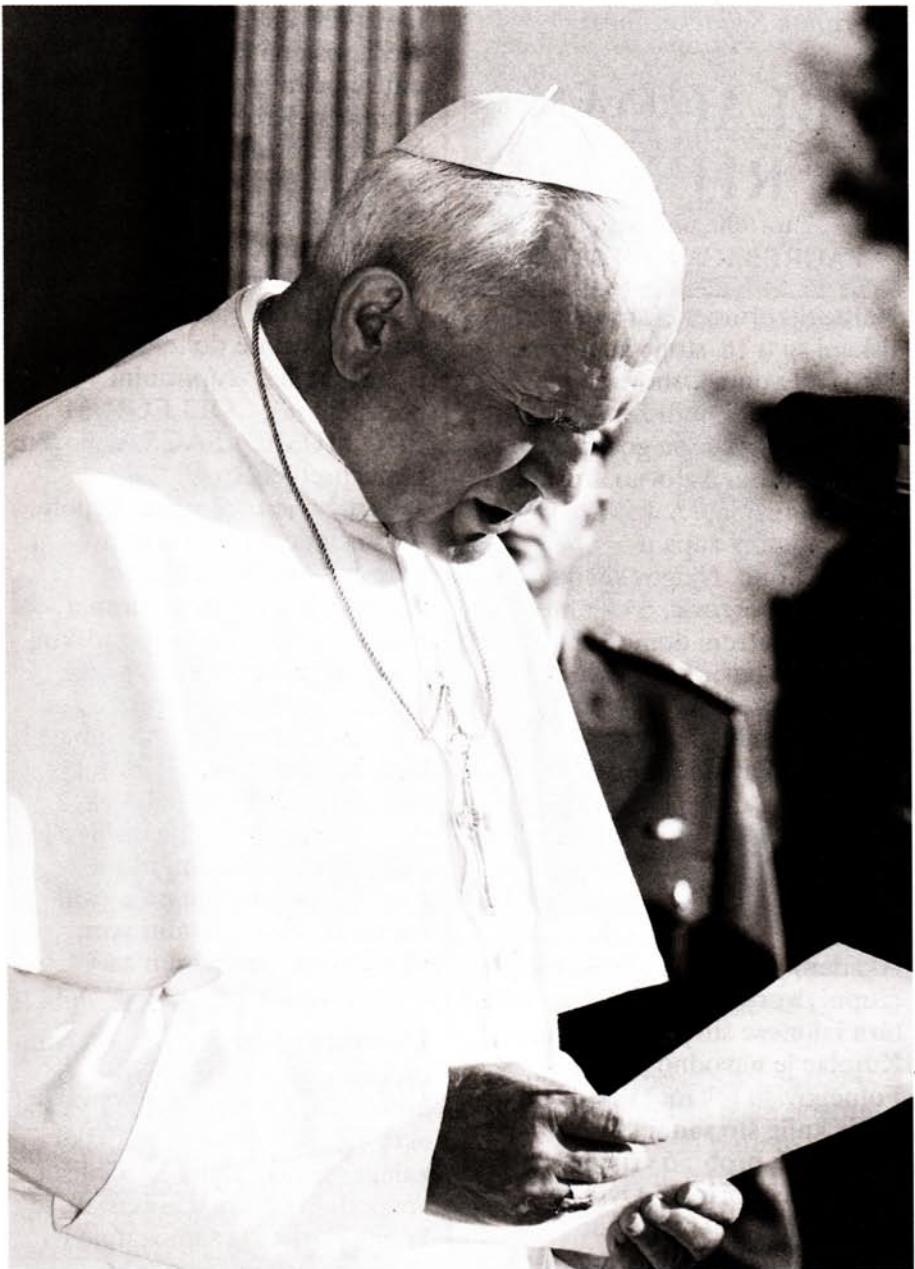
može reći da je bila prava svečanost, na kojoj su svojim umirujućim govorom progovorile sve muze. Kroz stakla vitrina mudro i dostojanstveno svjedočile su knjige, na zidovima je preko 60 crkvi i kapela otkrivalo svoju istinu (naime, neke su od njih teže ili lakše ranjene u domovinskom ratu, dok su neke, nažalost, ostale do temelja razrušene na okupiranim područjima). COLLEGIUM PRO MUSICA SACRA izborom i interpretacijom glazbe zaokružio je ovaj susret ljepote. To se čitalo na licima svih nazočnih, a u nadahnutim riječima prigodom otvorenja izrekao je to sekretar Gradskog sekretarijata za obrazovanje, kulturu i znanost gospodin Mladen Čutura. S puno ljubavi i vidljive skrbi o ovoj je zbirci govorio i vlč. Đuro Sabolek, a dekan Ladislav Loina dirljivo je progovorio o sudbini naših sakralnih spomenika. Za ovaj trenutak valja zahvaliti svim sudionicima zaslужnim za cjelovitost doživljaja.

Uz stručni doprinos bibliotečnih djelatnika Knjižnica Narodnog sveučilišta, Ljubice, Alide i Vesne, skrb vlč. Saboleka, te podršku i zalaganje ravnatelja Sveučilišta gospodina Cvitka Teskere da se knjiga pozove iz samozataje i dostoјno progovori o sebi.

Njegovim razumijevanjem i potporom ova je izložba dobila ono što joj daje puninu i zaokružuje ljepotu. Knjiga čije su poruke trajne, a koja je često samozatajna progovorila je svom svojom ljepotom i snagom u čast velikih obljetnica - ZAGREB I ZAGREBAČKE BISKUPIJE.

Odanost pak svom župniku, a kao prinos ovoj izložbi vrijedne domaćice mjesta Buševac pokazale su brigom za tjelesnu okrepnu. Bile su to prave domaće gibanice uz koje se nastavilo druženje. Nisu zatajili niti "DOBRI DEČKI" iz Centra za kulturu koji su i ovom prigodom pokazali da su srdačni domaćini.

Ljubica Pernar-Robić, prof.

**NAJDRAŽI DAR
OD BOGA ZA
900.
OBLJETNICU
ZAGREBAČKE
BISKUPIJE**

**PETROV JE
NAMJESNIK
POHODIO
HRVATSKU**

**(10. - 11. rujna
1994)**

Radost smo
podijelili sa cijelom
Hrvatskom i puna
srca dočekali
Svetoga Oca
obučeni u naše
prelijepo
turopoljske nošnje.

*Na slici: članice folklorne
sekcije na dočeku Svetoga
Oca nedaleko zračne luke
Pleso*

IN MEMORIAM

Dužno štovanje iskazujemo svim preminulim članovima Društva.

Od daleke 1920. do danas mnogi su predano radili, ali i zauvijek otišli sa scene i pozornice. Nismo ih zaboravili, jer na njihovim djelima nastavljamo dalje.

Svetu Misu za sve preminule članove Društva služit će 19. 08. 1995. u kapelici sv. Ivana Krstitelja u Buševcu vlč. Đuro Sabolek. Neka im je vječna slava i mir.

O preminulim članovima Društva od 1993. - 1995. bit će u rubrici In memoriam šira informacija u slijedećem broju Godišnjaka.

GODIŠNJAČ

OGRANKA "SELJAČKE SLOGE" BUŠEVEC

(za kalendarsku 1993. i 1994. godinu)

DVOBROJ 27 i 28

GODINA XXX i XXXI

Izdavač:

OGRANAK "SELJAČKE SLOGE" BUŠEVEC

Za izdavača:

Branko Črnko

Urednik:

Ljubica Pernar-Robić

Jezična redaktura:

Ljubica Pernar-Robić

Grafički uredile:

Ljubica Pernar-Robić i Vesna Gjurković

Kompjutorska priprema:

Željko Vučak, Ankica Šafran i Vesna Gjurković

Autori fotografija:

Drago Kolarec, Željko Ljubek i članovi foto-sekcije OSS Buševac

Tisk:

"TIPOVAT" Staro Čiče

Naklada:

500 primjeraka

Buševac, kolovoz 1995.

Ovaj Dvobroj tiskan je uz materijalnu potporu Narodnog sveučilišta Velika Gorica i "TIPOVATA" Staro Čiče, te uz susretljivost i dobru volju djelatnika Centra za kulturu i Knjižnice Narodnog sveučilišta Velika Gorica Željka Vučaka, Ankice Šafran i Vesne Gjurković.

*Sedamdesetpet godina Čgranka "Seljčke sloge" Buševac
1920 - 1995.*

